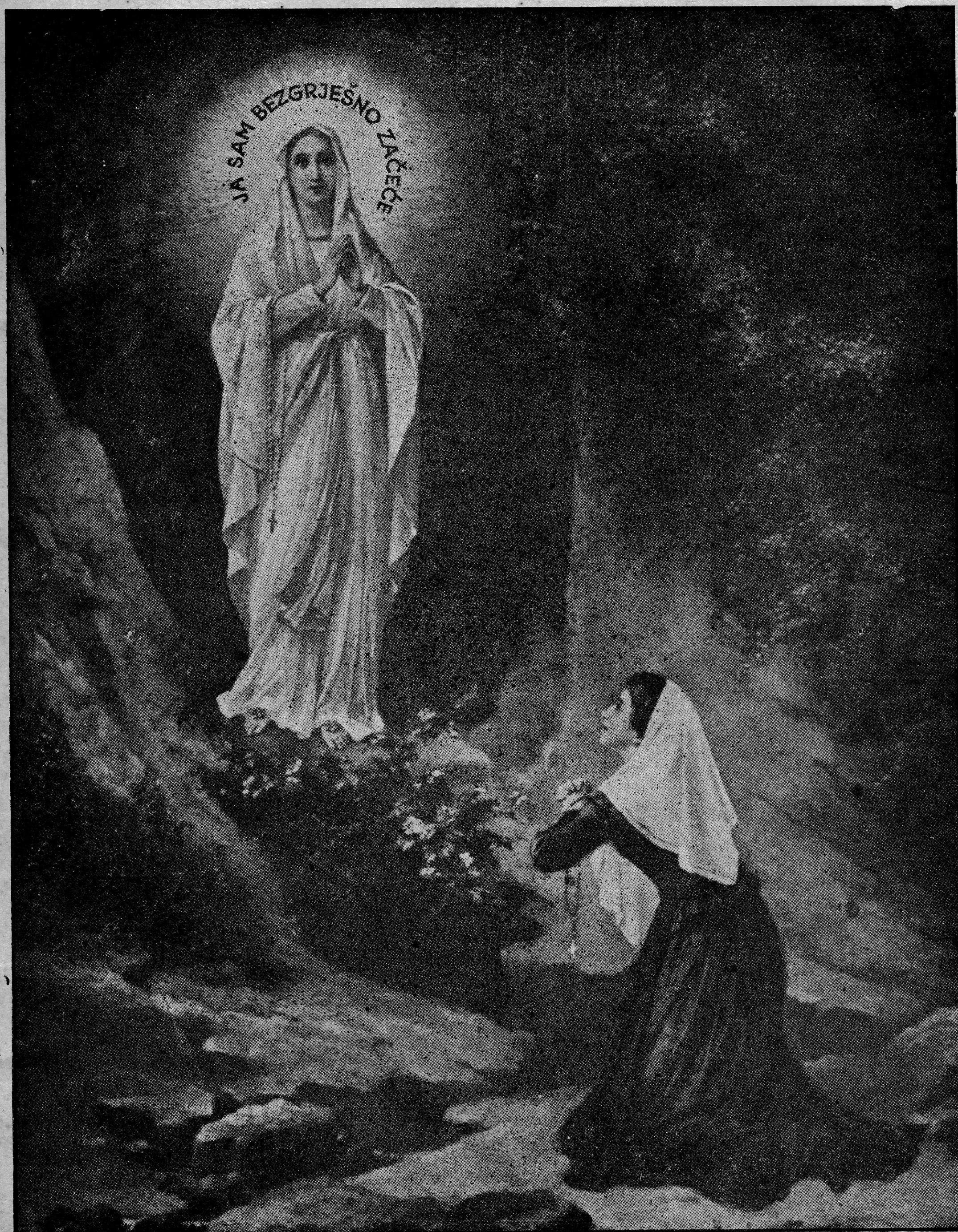
Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

1934 BROJ 7

Crkvena godina

SRPANJ 1934.

1. N. 6. **po Duhovima.** Spomen presv Krvi Isusove, cijene našega spasenja O presv. Krvi prekrasno poučaje knjižica blage usmene biskupa dra Josipa Langa. Izdanje „Narodne Prosvjete", Zagreb, Kaptol, br. 29. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta i Apostolstva molitve, a uz to i Bratovštine svete Krunice, prema njihovim uvjetima.

2. P. Pohod Bl. Djevice Marije. „Uniđe u kuću Zaharije i pozdravi Elizabetu". — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

3. U. Leon II., papa.

4. S. Berta, djevica. — Prva srijeda u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu, uz obične uvjete dobiti svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

5. Č. Ćiril i Metodije, biskupi, ispovjednici, najzaslužniji vjerovjesnici među slavenskim narodima, osnivači staroslavenskoga bogoslužja i književnosti. Staroslavensko bogoslužje u rimskom obredu, pisano glagolicom, održalo se u biskupijama senjskoj i krčkoj, te u nekim istarskim i dalmatinskim krajevima, a u istočnom obredu, pisano starom ćirilicom, u grko-katoličkoj crkvi. — Vjernicima s najtoplije preporuča „Apostolat sv. Ćirila i Metodija" (Zagreb, Kaptol, br. 29). Crkva ne prestaje opominjati svoje vjernike, da mole za sveto Sjedinjenje. Od ove godine je „Naša Gospa Lurdska" ujedno i glasilom Apostolata. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Apostolata sv. Ćirila i Metodija iBratovštine presv. Sakrameta.

6. P. Izaija, prorok. Onje tako živo unapred opisivao zgode iz života Spasiteljeva, napose. Njegove muke, da ga neki sveti Oci nazivlju „evanđelistom staroga zavjeta". — Prvi petak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i, uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca prema nama.

7. S. S. Vilibaldo, biskup. — Prva subota. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Bl. Djevice, bez istočnoga grijeha začete, da Joj zadovolje za uvrede.

8. N. 7. **po Duhovima.** Elizabeta, udova. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje i Apostolata sv. Ćirila i Metodija u onim crkvama, gdje se danas slavi blagdan sv. Braće.

9. P. Brcko (Brikcije), biskup. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

10. U. Amalija, djevica.

11. S. Pijo I., papa, Olga.

12. Č. Hermagora i Fortunat, mučenici. Sv. Hermagoru, pod imenom Mohorja u velike štuju braća Slovenci.

13. P. Margarita (Biserka), djevica. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

14. S. Bonaventura, biskup i crkveni učitelj iz franjevačkog reda. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

15. N. 8. **po Duhovima.** Henrik, ispovjednik.

16. P. Gospa od Karmela. Crkva preporuča svojim vjernicima pobožno nošenje karmelskog škapulara. Nebeska je Majka obećala svim onima, koji će pobožno nositi taj škapular, da će ih čuvati od vječne propasti. Koji pak obavljaju propisni post ili molitve, njihove će duše u prvu subotu nakon smrti izbaviti iz čistilišta. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine karmelskog škapulara, u svim crkvama, u kojima je osnovana za Bratovština, mogu uz obične uvjete dobiti potpuno oproštenje svi vjernici, koliko god puta posjete dotičnu crkvu i mole na nakanu svetog oca Pape. Ovo se oproštenje može postići od jučerašnjega podneva do današnje ponoći.

17. U. Aleksije, ispovjednik.

18. S. Kamilo, ispovjednik, zaštitnik umirućih.

19. Č. Vinko Paulski, ispovjednik, osnivač Družbe sestara milosrdnica. — U njihovim crkvama mogu dobiti potpuno oproštenje svi vjernici prema uvjetima na 16. ovog mjeseca navedenima.

20. P. Ilija, prorok.

21. S. Prakseda, djevica. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

22. N. 9. **po Duhovima.** Marija Magdalena, uzor pokore i ljubavi spram Gospodina, dokaz, kako se čovjek može i od velikoga grijeha iskreno i potpunoma obratiti.

23. P. Apolinar, biskup i mučenik.

24. U. Kristina, djevica, mučenica.

25. S. Jakov, apostol. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje svete vjere.

26. Č. Ana, mati Bl. Djevice Marije, uzor ženama i majkama. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

27. P. Pantaleon, mučenik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

28. S. Inocent, mučenik.

29. N. 10. **po Duhovima.** Marta, djevica. Ona je u svojoj kući u Betaniji ugostila Božanskog Spasitelja. — Zadnja nedjelja u mjesecu, pa mogu uz obične uvjete dobiti potpuno oproštenje svi oni vjernici, koji barem triput u tjednu mole zajednički krunicu Gospinu.

30. P. Abdon i Senen, mučenici.

31. U. Ignacije Lojolski, ispovjednik, osnivač Družbe Isusove. Vjernicima se preporuča osobito, da obave zatvorene duhovne vježbe. Upute daje Dom duhovnih vježbi. (Za muške, Zagreb, Jordanovac, br. 110, za ženske Zagreb, Vrhovac, br. 45). — U molitve se preporučaju naši isusovci.

Dr D. H.

Cvijet iz Jerusalima, **blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar Kraljici Hrvata u Jerusalimu!**

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Šušin, Zagreb, Kuhačeva ul. 2. II. kat.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA VII. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 7.

LURD JE JEDNA VELIKA ŠKOLA MOLITVE

— Molim te, pogledaj Bernardicu, kako kleči i moli — rekla je mlađa sestra Bernardičina prijateljici Ivani Abadi, kad su je ugledale gdje kleči pred spiljom 11. veljače 1858.

— Oh, ta luda — reče Ivana — kakova je to misao: doći ovamo moliti. Zar nije dosta moliti se u crkvi!

— Ali molim te, pusti je, neka to radi. Ona i ne zna drugo, nego samo moliti — odgovori Marija!

Tako su govorile sestra i prijateljica Bernardičina o Bernardici. One još onda nijesu ni slutile, da je nju baš poradi njezine molitve odabrala blažena Djevica za svoju miljenicu.

One nijesu ni slutile, da ju je Gospa baš poradi njezine molitve toliko nagradila, da joj se ukazivala. A zbog toga gledanja Gospe uživala je Bernardica već na zemlji dio nebeskih slasti.

Koliko je Gospa cijenila njezine molitve svagdje, pa i pred spiljom, vidi se i iz toga, što je i Ona s njom molila. Sama je Bernardica kazivala, da je i Gospa imala u ruci krunicu. I Gospa je prolazila zrncima krunice ispuštajući jedno po jedno između prstiju. Ona je pratila na taj način molitvu Bernardičinu. Nije doduše Gospa micala usnicama ni s Bernardicom molila „Zdravo Marijo" jer je to Bernardica izgovarala Njoj u čast, ali je sagibala glavu, micala usnicama i molila s njome „Slava Ocu", molitvicu, kojom se časti presveto Trojstvo.

Gospa je pozivala na molitvu.

— Moli za grješnike — govorila je Gospa Bernardici. A preko Bernardice poziva i nas, da tako molimo svaki dan.

— Ja želim, da ovamo dolazi svijet. — Zašto dakle da dolazi, nego za to, da se ondje uvede neprestana molitva.?

— Ja hoću, da ovamo dolaze u procesijama. Zašto je to Gospa htjela, nego za to, da se ondje neprestano moli riječju i pjesmom?

— Ja hoću da se ondje podigne i sagradi crkva. — Zašto to Gospa traži, nego li zato, da se ondje izmijenjuje molitva pojedinih osoba i skupina sa neprestanom molitvom Crkve, gdje se svaki dan moli, mnogo moli i za sve vjernike moli. Marija hoće da se ondje gradi crkva, jer znade, da će se onda ondje neprestano moliti. Toliko je ona u tim ukazivanjima nastojala potaknuti na molitvu. A da još jače utisne u dušu Bernardičinu svetu molitvu i da tako dade jači poticaj svijetu na molitvu, ona zove Bernardicu da onamo dolazi.

— Ja želim da dolaziš ovamo petnaest dana. Kao da ju je Gospa molila, da joj usliša tu želju i dođe onamo. A s njom da dođe mnogo svijeta, da vide Bernardicu, kako se u molitvi uznese u preobraženo stanje. I da im tako Gospa na primjeru Bernardičinom pokaže blaženo svrhunaravno djelovanje molitve.

Iz svega ovoga vidimo, kako je Gospa od prvoga svoga ukazanja u Lurdu, htjela da Lurd bude jedna škola, u kojoj ona uči moliti. Ona je tako snažno ondje pozivala na molitvu. Ona je tamo pokazivala na Bernardici, kako se treba mnogo i vruće moliti, ako hoćemo biti uslišani i nagrađeni.

Vrste molitve.

Iz poziva Gospinih, kojima je Bernardicu pozivala na molitvu, vidi se i kolikovrsna je molitva ili drugim riječima, zašto se sve možemo i moramo moliti.

Gospa je upozorila Bernardicu na svoju želju da se ondje sagradi crkva. Crkve se grade na čast i slavu Božju. U njima se molimo i klanjamo Bogu, pa Ga tako priznavamo za vrhovnoga Gospodara svega. Molimo se dakle Bogu, da Mu se klanjamo. Ovakova se molitva zove p o k l o n s t v e n a m o l i t v a.

Gospa je rekla Bernardici, da se moli za grješnike. Svi imademo svojih pogriješaka i grijeha, neki u manjim stvarima, a drugi i u većim. Svi treba da se molimo Bogu, da nam oprosti naše pogrješke, slaboće i grijehe i kazne za njih, da se tako s Bogom pomirimo. Ovakova molitva zove se o p r o s n a ili p o m i r b e n a m o l i t v a.

Gospa je željela, da u Lurd dolaze ljudi u procesijama. Procesije obavljamo obično zato, da od Boga nešto izmolimo. Svi mi ljudi imademo svojih potreba i poteškoća i na duši i na tijelu. Nitko nema sve ono što mu treba, a nema ni u svakidašnjem zajedničkom životu, a nema napose svaki ni u svojemu vlastitomu životu. Znademo, da si naše potrebe ne možemo bez Boga namaknuti niti možemo bez Njega odstraniti sve poteškoće. Zato Ga molimo i molitvom želimo skloniti, da nam to dade. Takova molitva zove se p r o s b e n a m o l i t v a.

Napokon je Gospa pozvala Bernardicu da petnaest dana dolazi pred spilju. Bernardica je to činila rado, da se tako Gospi zahvali za sve milosti, dobra i utjehe, koje joj je davala svojim ukazivanjima i razgovorima pred spiljom. Velike su milosti, koje nama Bog daje neprestano. Daje nam, da jesmo i živimo. Daje nam svaki dan tolike potrebne stvari i milosti za naše tjelesno i duševno dobro. Naročito nam daje sv. vjeru, sakramente i milosti. Dao nam je spasonosnu žrtvu: krvnu na križu i nekrvnu u svetoj Misi, da nas po tom spasi i uvede u život vječni. Molitvom smo dužni, da Mu se zato neprestano zahvaljujemo. Zato se ta molitva zove z a h a l n a m o l i t v a.

U jednom danu možemo obavljati sve četiri ove vrste molitve. U jutro prosimo, a u večer se zahvaljujemo. Preko dana klanjajmo se i priznavajmo, da se ništa ne događa bez dopuštenja Svemogućega Boga, a sve što trpimo i radimo, upravljajmo na slavu Božju i oproštenje naših grijeha. Tako eto možemo svaki dan posvetiti Bogu molitvom. To hoće da nas nauči i Lurd.

Dvije osobite vrste molitve u Lurdu.

Kad prođemo lurdskim crkvama i trgom pred crkvama, onda odmah opazimo, kako se mnogo, vrlo mnogo moli u Lurdu. Ali opazimo, da su dvije vrste molitve osobito istaknute, a to je molitva zahvalna i molitva za mrtve.

Čitamo u sv. Pismu, da je Spasitelj jednom zgodom čudesno izliječio dva gubavca. A samo se jedan povratio, da Mu se zahvali. I Spasitelj pita, gdje je drugi. Toliko eto cijeni i sam Spasitelj zahvalnu molitvu. Ljudi rado zaboravljaju na primljena dobročinstva i budu nezahvalni. A mi znademo, da je svaka zahvala preporuka za nova dobročinstva i milosti.

U Lurdu vidimo cijele zidove u crkvama sve do svoda obložene zahvalnim pločicama i napisima: „Zahvalnica Našoj Gospi Lurdskoj", „Hvala Mariji", „Magnificat" itd. A u gornjoj crkvi imade mnoštvo zahvalnih darova po zidovima: narodnih zastava, slika Marijinih, zlatnih srca, narukvica, kruna Marijinih, časničkih predmeta itd.

Na trgu pred crkvama imade jedan veliki i lijepi spomenik u obliku kapelice, što su ga podigle nebeskoj Kraljici u znak zahvale savezne čete iz svjetskoga rata. Lurd je mjesto velike zahvalne molitve i zahvalnih spomenika.

A srednja crkva, kripta, nas opominje opet, kako je spasonosno i potrebno, da se molimo za mrtve. Sveto Pismo kaže: „da je sveta i spasonosna misao moliti se za mrtve, da se oslobode od grijeha t. j. kazni, koje za njih moraju trpjeti." Zašto su u Lurdu u srednjoj crkvi zidovi pokriveni napisima imena naročito onih, koji su u svjetskom ratu poginuli. I doista, tamo se vidi, koliki su nestali u ratu, a za njima tuguju i mole se: majke, žene, zaručnice, djeca, oci. Tamo je njihovo groblje, kad im se inače ne zna, gdje su ostavili svoje umorne kosti.

Lurd moli, Lurd prikazuje svete Mise za pokojnike. Jednom riječi: Lurd je jedna velika škola i jedno veliko svetište molitve. Tko je jedamput samo bio u Lurdu, tamo je vidio što znači moliti i kako se moli.

Dr P. Lončar.

IDEŠ LI U LURD?

Ako ideš, onda pročitaj ovih sedam važnih savjeta lurdskim hodočasnicima:

1. Ne nosi sobom nepotrebnih stvari i pazi, da ti prtljaga bude što manja. Topli sviter ipak ne zaboravi!

2. Ponesi sobom dobro raspoloženje. Nikad me misli da si sam i da možeš sve udobnosti imati.

3. Kad si preumoran i neraspoložen ne uznemiruj susjede svoje. Nastoj da se svladaš, pa će i tebi lakše biti.

4. Sjeti se češće svoje dobre nakane kojom ideš u Lurd dragoj Gospi, pa će ti sve poteškoće na putu biti puno lakše.

5. Kad ne dobiješ ti prvi odmah, ne ljuti se i ne prigovaraj. Čekaj strpljivo dok dođe red na tebe, pa ćeš si još zasluga steći.

6. Drži se točno putnoga programa i reda i misli češće, da vođa ima punu glavu briga i onda, kad ide sve svojim redom.

7. Brini se, da si stekneš što više duhovnoga dobra na putu u Lurd, a i ondje pogotovu u samom Lurdu, da ne bi sam jednom morao kazati: „Proigrao sam veliku milost Božju".

Što ćeš Ti, koji ostaješ kod kuće?

Pođi u Lurd duhom i mišlju. A kod kuće pazi, za ljubav Našoj Gospi Lurdskoj, sve dane svoga života na ono, što Ti donosi i mir i zadovoljstvo. Drži se dakle i ti pravila:

1. Ne pačaj se u tuđe poslove i stvari, koji na tebe ne spadaju. O njima ne vodi ni razgovore ni brige.

2. Nastoj, da budeš uvijek dobro raspoložen, jer sve što ti se događa, ne događa se bez dopuštenja volje Božje, koja znade sve okrenuti na dobro.

3. Svojim brigama na tereti druge bez osobite potrebe. Za njih traži pomoć i savjet najprije kod Boga, a onda tek kod ljudi, ako je to potrebno.

4. Ponovi svaki dan nekoliko puta, osobito ujutro, dobru nakanu, da ćeš sve raditi i snositi na slavu Božju i spasenje svoje duše.

5. U svim svojim poslovima vježbaj se osobito u ustrpljivosti u svemu, jer je ona zlatni ključ, kojim se otvaraju vrata mira, zadovoljstva i dobrih odnosa sa svakim.

6. Drži se reda, da redovito u stalno vrijeme legneš na počinak i ujutro ustaneš; da imadeš stalno vrijeme za molitvu, pobožno čitanje, vršenje vjerskih dužnosti; stalno vrijeme unaprijed određeno za posao i počinak.

7. Imaj stalno vrijeme, u koje ćeš svaki dan ispitivati svoju savjest: kaki si bio danas u molitvi, u razgovoru, u svom poslu, u ustrpljivosti, i jesi li što pogriješio ili sagriješio. Pokaj se i odluči, da ćeš biti bolji sutradan.

Na taj će ti način svaki dan biti hodočašće upravljeno prema nebu, najvećem prošteništu Božjem i Marijinom, svrhunaravnom cilju, za koji smo određeni i zbog kojega živimo na zemlji.

Jedan hodočasnik.

Tko ljubi i štuje nebesku Gospu, darovat će barem 10 dinara za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz sv. Zemlje.

SVJEDOČANSTVA ČUDESNO OZDRAVLJENIH

Francusko je narodno hodočašće prigodom jubileja lurdskih ukazanja a na poziv biskupa grada Lurda, pošlo u augustu prošle godine u Lurd. Povelo je do Masabjelske pećine velik broj onih, koji su na čudesni način ozdravili za vrijeme prijašnjih hodočašća,.. onih, koji su postali „svjedoci Lurda."

Uistinu, koliko je zanimljivo ovo svjedočanstvo čudesno ozdravljenih u dugoj povijesti kršćanstva!

Jeste li čitali koju staru srednjevjekovnu pobožnu predstavu? Bile su to predstave, koje su imale da živo predoče našim djedovima sudski proces i smrt Kristovu. Pokušati ću vam obnoviti jedan prizor, koji mi se najdublje usadio u dušu od svega, što sam čitao:

Mnoštvo naroda skuplja se oko palače rimskog upravitelja Pilata, koji će sada izreći nad Isusom konačnu osudu. U tom mnoštvu ima Židova svih boja, koji su došli sa svih strana Svete Zemlje u Jeruzalem, da proslave Vazam. Među njima ima mnogo onih, koje je Isus ozdravio. Njegova ih nadnaravna pomoć jače veže s vjerskim dužnostima. Oslobođeni boli i muka sjećaju se, jače od drugih, dužnosti zahvalnosti. Sada pak znadu, da je Isus, njihov dobročinitelj, bio uhvaćen, suđen i osuđen od članova Sinedrija i da se čeka, da Pilat potvrdi osudu Kajfinu. A oni dođoše, ne samo da ga vide, nego i da potvrde njegovu nevinost. On je njih spasio, pa će oni za uzvrat Njega spasiti. Pa barem će pokušati. I svaki od njih pruža svoje svjedočanstvo: svjedočanstvo čudesno ozdravljenoga.

Čudesno ozdravljeni govore.

„Ovaj me je čovjek — razlaže jedan — ozdravio prošle sedmice. Bartolomej se zovem, rodom sam iz Jerihona; svi znadu, da sam prije bio slijep. Isus mi se — na putu u Jeruzalem — smilovao i izliječio me. Samo po Njemu vidim."

„A ja — upadne drugi — tko me u Jeruzalemu ne pozna?! Svatko znade, da sam bio slijep od rođenja i da me je izliječio ovaj Pravednik... Eto i ja po Njemu gledam."

„Ja sam opet — nadoda treći — bio uzet... Nosili su me na nosiljci... A ovaj me je Pravednik izliječio; eto, po njemu hodam."

„Bio sam gluhonijem; a sada dobro čujem. Zašto tuže ovog čovjeka?... Ali ja vičem, da je On pravedan. Jer eto, po Njemu govorim i razumijem..."

„Ja sam pak — razjašnjuje neki stari Židov — glavar sinagoge u Kafarnaumu. Evo mi kćeri... Bila je umrla, a ovaj ju je Pravednik vratio njenoj majci i meni. Eto, baš Njemu dugujem veliku zahvalnost, štujem Ga!"

„Dolazim iz Naima — govori neki mladić. Bio sam umro. Nosili me na ukop... A eto, Ovaj me oživio...!"

„A ja sam već ležao u grobu. Smrt je moja davala jasne dokaze raspadanja. A ovaj me je Pravednik pozvao, da opet oživim. Ime mi je Lazar."

Svjedočanstva čudesno ozdravljenih!

— Lijepa je legenda, — reći će netko, — ali obična legenda, ni više ni manje!

Jest, legenda je, jer sv. Evanđelje ne govori ništa o ovome događaju. Uostalom, Isus je morao pretrpjeti Muku, da dovrši spasenje svijeta.

Ne, nije to legenda. To su istiniti događaji. To su svjedočanstva čudesno izliječenih, na kojima počiva opstanak kršćanstva.

Lazar, kći Jairova, mladić iz Naima, slijepci, gluho-nijemi, uzeti, bolesnici, izliječeni od Isusa Krista nijesu se doduše skupili pred sudnicu Pilatovu, da proglase, kako ima veliku moć Onaj, koji im je povratio zdravlje... pače i život. Ali svi su oni skupljeni u sv. Evanđelju, i kao cjelina, još su danas živi. Iako su mrtvi, izjavljuju i proglašuju, da je Isus Krist bio pravi Mesija, poslanik Božji, posuda moći Božje, glasnik Božji, i da treba, prema tome, vjerovati Njegovoj riječi. A budući je bio potvrđen kao Bog, treba da ga štujemo i da mu se klanjamo kao svome Bogu.

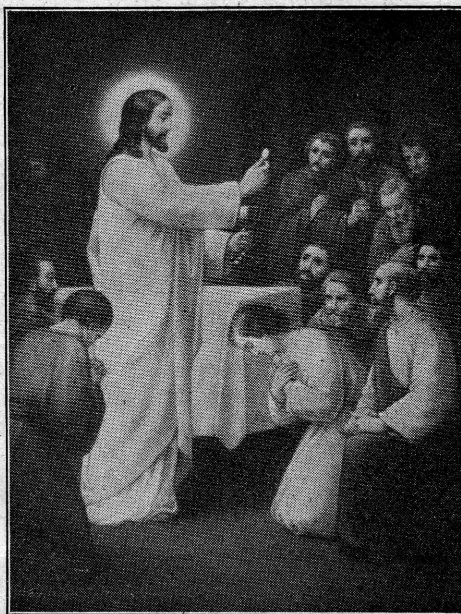
Što nam zapravo daju čudesa? — Daju nam jake dokaze. I baš time nam čine najveće dobročinstvo. Zašto Bog liječi tijelo? Da spasi dušu! Ta čudo djeluje isto kao i lijek; djeluje kao svećenikova propovijed.

To nam svjedoči i Lurd.

Tako je to i u Lurdu, a tako je i drugdje. Tko pak nije to razumio, taj u Lurdu nije razumio ništa. Sretni oni bolesnici, nad kojima je duže vremena počivao u Masabjelu samilosni i blagi pogled Presv. Djevice.

Uistinu je sretan onaj, kojega je Djeva izabrala, da ga izliječi.

Ali ovo zapamtimo dobro: njihovo ozdravljenje nije ništa drugo, nego sredstvo za postignuće cilja. Taj je cilj — obraćenje.

OVO JE TIJELO MOJE....

Duše! — To je želja Naše Gospe Lurdske.
I uistinu, najbrojnija i najljepša čudesa, koja se događaju u Lurdu, jesu baš čudesa obraćenja.

Koliko toga bi nam imale ispričati — da mogu — bezbrojne ispovjedaonice u svetištima Lurda, koje su pače često preko dana nedostatne za mnoštvo pokornika. Koliko bi nam čudesnih stvari kazale, pred kojima bi poblijedila i sama čudesa ustanovljena u liječničkom uredu, uza sve svoje nadnaravno značenje.

Zato treba istaknuti, da su pozvani u Lurd svi, koji su na čudesan način ozdravili, da se ondje skupe i proslave Gospu. Uistinu, dostojna je to bila zamisao onog biskupa, koji si je uzeo za geslo: „Po Mariji k Isusu".

Svi oni, koji su na čudesan način bilo tjelesno bilo duševno po Mariji ozdravili, neka ne zaborave, da hodočašće nije samo djelo milosti... ono je djelo zahvalnosti i dužnosti. Treba da izvršimo tu svoju zahvalnost i dužnost. Ali ovog puta — vi ste u Lurdu Marijini svjedoci, svjedoci Isusa po Mariji. Ostanite ono, što su već vaši ocevi zamislili obzirom na „ozdravljenike" u sv. Evanđelju.

Svi treba da nosimo Isusu i Mariji „svjedočanstva čudesno ozdravljenih", po raznim dobivenim milostima. Ovu čast i zahvalu dajmo ponosno, javno, dajmo je uvijek. To je lijepo katoličko djelo.

Svi smo pozvani u Lurd k Mariji bilo pravim hodočašćem, ako možemo, bilo barem duhovnim hodočašćem, ako inače ne možemo.

S PUTA U LURD

Ljubav je upalila Marija u Lurdu. Ona gori neugasivim žarom za Gospodina u Presvetom Otajstvu. Kako inače da protumačimo svakidanju procesiju različitih naroda sa Presvetim **Otajstvom!**

Od Marije k Isusu, — od špilje prema crkvama kreće procesija sa Presvetim, velikim perivojem u polukrugu. Pred velikim ulazom u donju crkvu Marijinu poredani su bolesnici — opet u polukrugu, po nekoliko stotina u kolicima. I sad ne znaš, bili plakao ili bi plačući pjevao. Djevojčice u bjelini otvaraju procesiju. Zatim idu dječaci, pa onda muževi sa svijećama, svećenici raznih naroda, u raznim odijelima i odličjima. Onda dolazi nebo sa Presvetim, zatim liječnici i napokon konačno žene!

Tisuće ljudi gleda i pada na koljena. Sve pjeva: gromko, zanosno, srdačno, skladno! Svećenici počinju: „Hvalite Gospoda svi narodi, slavite Ga sva plemena"! Odgovaraju svi pripjev, koji je nada sve pun žara, ljupkosti, zato je i nezaboravan: „Hvali Jeruzaleme Gospoda, hvali Boga Svoga Sione: Hosana, hosana, hosana Sine Davidov!" Psalam sa pripjevom pjeva se do svršetka, dok Presveto dođe do prvog bolesnika.

Pjesma umukne, molitva se diže. Molitva je ta, — vapaj onoga, koji umire, — posljednji plačni i bilni zov majke, kojoj umire ljubljeno dijete: „Majko, smiluj se! Majko pomozi! Majko, moli za nas! Veliki je prostor okružen bolesnicima, koji će sada svaki pojedini biti blagoslovljen sa Presvetim. Na sredini kleči svećenik prisutnoga hodočašća i zazivlje u svom jeziku potresnim i uzdignutim glasom: „Presvetu Bogorodicu, Spasitelja, Bernardicu": „Isuse! Sine Davidov! Isuse! za nas raspeti! Sav narod plačljivo i dirljivo opetuje svaki zaziv, s pobožnom prošnjom iz dna srca: „Moli za nas! Smiluj nam se!"

Mnoga vidljiva čuda se ne očekuju, jer je sam sveti Lurd jedno veliko čudo. Privlači te svojim mirisom prisutnosti Božanske, svojim skladom pobožnosti i svetosti! Jest sveti Babilon, u kojem se prerazni narodi „nepoznati" dobro poznaju i još bolje razumiju! Za razliku od starog Babilona, u kojem se svi „poznati" ne razumješe.

I ako su se u mjesecu srpnju, o. g. dogodila „tri čuda", za koja je u Lurdskim novinama pisalo: „Obrana Lurda jesu čudesa", hodočasnici pobožni i puni vjere ne gramze za čudesima „tijela". Mnogo su više iznenađeni čudesima „duha". Duh Lurda jest duh: stalne, duboke, nepokolebive vjere. Jest duh: žarke molitve, neprestane molitve, svete poniznosti, neprispodobive kršćanske ljubavi. Jest duh, koji osjeća Gospodina Boga u udovima svojima. I to je ono najveće čudo, koje zadovoljava sve i svakoga! — Dne 16. srpnja naše su neke gospođe vidjele, kako je progledalo dijete od 2½ godine slijepo od poroda, okupano u Piscinama. To je doista divno čudo. Tu zaista nije bilo sugestije, koju bezvjerci podmeću lurdskim čudesima. Ovo maleno dijete doista nije moglo biti pod uplivom sugestije, jer niti je moglo misliti s ljudstvom, niti moliti, a ipak je progledalo.

Ali od ovog čuda, veće je čudo pobožnost dvadesetog modernog vijeka", kad 200 francuskih mornara, sa svojim „časnicima", stupa u procesiji a trojica nose na ramenima parobrodić, velik kao oveći stol. Klecaju pred likom Bogorodice, mole glasno, pjevaju, poklanjaju svoj parobrodić Mariji, Zvijezdi mora. Mole za blagoslov, jer će za koji dan na daleki put oko Afrike. Sutradan primaju zajednički sv. Pričest. Opet se klanjaju, opet mole i zahvaljuju. Ono je slijepo dijete progledalo, a ovdje je preko 200 mornara gledalo očima vjere: „Majku, Kraljicu neba i zemlje". Zar nije ovo veće čudo! A ovo nije osamljen primjer!

Čim smrkne, evo ti opet pred spiljom tisuće i tisuće ljudi sa svijećama. Opet od Majke k Sinu! Procesija opet ide velikim alejama, u najljepšem skladu. Sve pjeva, u svim jezicima: „Sred te se pećine Marija javi!" Žar svijeća zamračuje oči, ali rasvjetljuje mnogi tamni um, tvrdo srce i praznu dušu! A kad se to ljudstvo i te svijeće približe crkvenim vratima donje crkve svete Krunica, iz tisuće i tisuće grla zaori skladni i divni koral: „Credo in unum Deum", — „Vjerujem u jednoga Boga." Tada srcem punim ponosa i žive vjere, kličeš: „Jedan je Bog, jedna vjera, vjera katolička. U njoj želim živjeti, za nju umrijeti. **M. Vujnović.**

Na obranu vjere

ZAŠTO IMA UČENIH LJUDI, KOJI NE VJERUJU?

Često se čuje u životu, da samo oni još vjeruju, koji nijesu učeni, dok učeni ljudi ne vjeruju više u Boga. Ne treba se baš puno obazirati na ovakve prigovore, jer ako promotrimo malo bolje, kako stvar zbilja stoji, vidjet ćemo, da je uvijek bilo učenih ljudi, koji su čvrsto vjerovali u Boga, pa su i živjeli kao dobri vjernici. Promotrit ćemo pobliže, zašto neki učeni ljudi ne vjeruju.

Nemar za vjeru.

Kopernik bio je kanonik u gradu Frauenburgu u Njemačkoj. Taj veliki katolički učenjak iznašao je, da se sunce ne kreće oko zemlje, nego zemlja oko sunca. U njegovom gradu Frauenburgu ima jedna velika crkva, u kojoj se mogu vidjeti razne znamenite stvari. Tako jednom dođe neko društvo da razgleda tu crkvu, a vodio ih je sakri tan. Kod jednog oltara u crkvi sakristan počne govoriti o sv. moćima, koje su se nalazile u oltaru. Na to neki gospodin reče, da on baš ne vjeruje u te moći. Sakristan na to odgovori: „Crkva katolička jamči, da su ovo doista svete moći. "Ovaj isti gospodin se na to nasmiješi te reče: „Jamstvo Crkve nije mi dosta."

Sakristan ušuti i odvede društvo u sakristiju, da i tu još pokaže koju znamenitu stvar. Iz nekog ormara izvuče sakristan jednu cijev i pokaže je društvu i reče: „Evo, gospodo, to je cijev sa Kopernikova dalekorora". Na to će odmah onaj isti gospodin: „Pa zar se ovakve vrijedne stvari mogu još ostaviti u takvim starim ormarima?" — Sakristan se počne grozno smijati: „Gospodine, zar ne znate, da su dalekozor pronašli tek 60 godina iza smrti Kopernikove. Vidite, sada ste odmah povjerovali. Dok sam govorio o tisućgodišnjem svjedočanstvu Crkve, nijeste htjeli vjerovati. Ova cijev služi za svijeće i htio sam se samo našaliti. Društvo će mi oprostiti, jer tko poznaje povvijest, znao je odmah da sam se našalio." — Onaj se gospodin postidi i nestade ga brzo.

Eto takvih učenih glava ima puno u svijetu. Ne vjeruju, jer se nikada nijesu potrudili, da malo prouče vjeru; i zato je i ne poznavaju. Često znadu o vjeri samo ono, što su čuli od bezvjeraca, a same vjernike ne će da pitaju, što im vjera uči. Tako neki mudraci drže, da „vjera sastoji u tome, da se vjernici klanjaju starom odijelu ili voštanim lutkama ili da se besmisleno ponavljaju mise i krunice". Dakako mi im se smijemo, ali je žalosno, što oni ne poznavaju vjeru, jer kad bi je dobro poznavali, sigurno ne bi držali vjeru nepotrebnom i možda čak glupom.

Ljudske strasti.

Čovjek, koji je odan strastima, mrzi na sve ono, što mu zabranjuje užitak strasti. On mrzi na Boga, na vječnost i pakao, pa zato i govori da svega toga nema, i ne vjeruje u njih. Henrik VIII., engleski kralj, progonio je katolike samo zato, što papa nije htio, jer nije mogao, da mu razriješi brak.

Luter je pobunio mnoge protiv katoličke Crkve, jer nije htio da prizna svoju pogriješku i zabludu, a i šesta zapovijed Božja dosta mu je smetala.

Za svećenika Döllingera, koji je iz oholosti otpao od katoličke Crkve, veli se, da je bio vrlo ohol. Učen je bio veoma i prije svoga otpada napisao je divne knjige o katoličkoj Crkvi. Kad je kao profesor bio namješten u sveučilištu u Münchenu, u Njemač,oj, reče učeni liječnik dr. Ringseis biskupu u Regensburgu Saileru: „Čini mi se, da je sveučilište sa mladim Döllingerom puno dobilo". Tada se sveti biskup nagne liječniku i šapne mu u uho: „On je ohol". Na žalost tako je i bilo. Kad su ga njegovi prijatelji pod stare dane molili da se vrati u katoličku Crkvu, odgovorio bi im: „Ali što će ljudi o tom reći?" Jadni ljudski obzir. On je osnovao sektu starokatolika, koji su ga uzdigli i slavili kao velikog muža samo za to, što je otpao od Crkve, i radi ovih nije se smio vratiti u katoličku Crkvu.

Učeni se premalo mole.

Molitva je prva i najpotrebnija stvar, ako tko hoće da sačuva vjeru. Vjera je dar Božji, i treba ga često od Boga izmoliti. Zato se mora to prije svega mnogo moliti, ako želite nekoga obratiti na katoličku vjeru, a tek na drugom mjestu dolazi, da dotičnoga i naučno uvjerite o istinitosti katoličke vjere.

Njemački pjesnik Grillparzer priča, da je u mladosti svojoj htio da postane svećenikom. Nekog dana sjedio je s njegovim ocem kod stola i jedan gost, koji u razgovoru reče: „Tko zna, da li ima iza ovog života još i drugi život?" Duboka šutnja nastane u sobi, a pjesnik u svom dnevniku zapiše ove žalosne riječi: „Od toga vremena računam najžalosnije dane svoga života". Sumnja u mladenačkom srcu razori lagano molitvu, a zatim i vjeru. Na drugom mjestu svog dnevnika (1820—1821.) veli, da ga je jednog dana milost Božja opet dirnula, i on htjede da moli „Zdravo Marijo", no sam se ebe zastidio, kad je opazio, da ni ovu molitvu više ne zna.

Zao primjer i kriva nauka.

Pomislimo, da li je to pošteno, kad nam se govori da mnogi učeni p ofesori ne vjeruju, a kad pobliže pogledamo, kakvi su to profesori, opažamo, da to uopće nijesu ni katolici bili. U Beču je bilo prije 75 postotaka Židova među profesorima. — Kako će ovi profesori govoriti o vjeri, kad o njoj ni pojma nemaju? Zar da su nam oni učitelji u vjeri? Mi vrlo dobro znamo, koji su razlozi da mnogi ne vjeruju, pa zato i mi njima ne vjerujemo i ne držimo ništa do toga, kad nam se govori, da neki učeni ljudi ne vjeruju.

Promotrit ćemo kasnije i to, da znanost ne može, da bude uzrok nevjere, i da je bilo uvijek učenih ljudi a i danas ih ima, koji vjeruju.

Stjepan Blašković.

Katolička akcija

POJEDINA PODRUČJA APOSTOLATA KATOLIČKE AKCIJE

Prerazni su načini, kako možemo raditi u Katoličkoj Akciji i širiti kraljevstvo Isusovo. Mnoga su polja i područja, gdje se obavlja taj posao i predobivaju duše za Isusa i Njegovo kraljevstvo. Mi ćemo ovdje spomenuti neke načine.

1. **Kod siromašnih i kod bolesnika. (Katolički karitas.)**

Njegovanje bolesnika bilo je uvijek jedan od najplemenitijih poslova kršćanske ljubavi prema bližnjemu. Ali svećenik ne može svuda i na sve dospjeti. Zato treba da je i tvoja briga da potražiš one obitelji: koje su siromašne, koje gladuju, koje zebu, koje bije bijeda. U njihovim vlastitim stanovima treba da se sam osvjedočiš o njihovoj nevolji, da ih onda utješiš i da im pomogneš, koliko možeš. A da kod toga podupiranja nitko ne ostane zaboravljen, i da se ne troši na nevrijedne, treba u svakoj župi načiniti popis siromašnih obitelji, sastaviti u neku ruku katastar siromašnih obitelji i organizirati karitativnu djelatnost na veliko. (Na pr. osnivan em pučkih kuhinja itd.). To je pak samo onda moguće, ako se ide na ruku dušobrižniku, i ako se radi po njegovim uputama. Ne smiješ dopustiti, da ti zbog ljudske nezahvalnosti ovo djelo omrzne, nego sve čini samo Bogu na slavu. „Što ste učinili jednome od moje najmanje braće, meni ste učinili!"

Karitativnoj djelatnosti pripada i posjećivanje bolesnika. Kod toga nam se daje možda zadnja prilika da mnogu dušu spasimo od vječne smrti. Treba da upozoriš one, kojima je to dužnost, da na vrijeme pozovu svećenika i pomozi im kod toga. Napose brižno pazi u takvim slučajevima, gdje se radi o skrajnoj duševnoj bijedi, naime kod onih osoba, koje živu u nevaljalim ili u mješovitim brakovima i odavna se već nisu i povjedile. Bolesnike tješi, moli s njima, donosi im knjiga i časopisa za čitanje ili im čitaj sam. Kod posjeta uredi sobu, ako oni, čija je to dužnost, ne umiju.

2. **Kod mladeži.**

Današnja e mladež u tisuću pogibli da izgubi svoja najd agocjenija dobra: vjeru i ćudorednost. Sva zla ovoga svijeta kao da su se urotila da im to blago otmu: nećudoredna okolina, zanemarivanje nedjeljne službe Božje, pretjerana njega tijela, pomama za sportom i plesom, nećedna moda, nećudoredni filmovi, loše štivo; nemar roditelja, koji puštaju svoje kćeri i u noćno doba same, bez pratnje, na plesove; nadutost i gizda u odijevanju itd. Ovim pogiblima treba se suprotstaviti i poduzeti sve oko spasavanja mladeži. Podupiri dakle katolička omladinska društva i skupljaj im članove. Imaj na umu, da odraslu mladež ne valja puno koriti, nego je radije s mnogo ljubavi i razumijevanja upozoravati na pogibli i odu evljavati za više ideale. Bez čiste mladeži — nema nam sretnih obitelji!

3. **Za sretne brakove.**

Ženidba odlučuje ne samo o sreći i nesreći u životu, nego često i o cijeloj vječnosti. Radeći za sretne brakove valja ponajprije sprečavati sva ona spoznanstva, koja svršavaju u mješovitim brakovima, otpadima od vjere, rastavama braka ili u brakovima svodnika. Često je tome krivo samo neznanje ili lakoumnost. Tu je onda nužna savjesna i ljubazna pouka, da se spriječi mnogo zla. Bori se i proti poslovnih i prisilnih brakova. Takve slučajeve saopći župniku. Nastoj da izmiriš zavađene bračne drugove i ustaj protiv narušitelja obiteljskog mira i protiv blebetuša.

Od sudbonosnih je posljedica za svaki narod opadanje porođaja, bijela kuga, koja ne da, da djeca dolaze na svijet. To je u nebo vapijući grijeh koji vuče za sobom pravednu i strašnu kaznu Božju. Bori se protiv te pošasti, gdje god samo možeš, a prije svega svojim vlastitim dobrim primjerom, upućivanjem, da su ta djela strašni grijesi, da imaju sudbonosne posljedice, da vode narod do sigurne propasti, ako se ne vrati s te stramputice.

Za katoličku štampu.

Štampa je danas velesila. Kako listovi pišu, tako ljudi čitaju, misle i rade. Štampa je mnogo kriva današnjoj bezbožnosti. A loša štampa može se pobijati samo širenjem dobrih spisa. Zato neka bude naša zadaća: Svaka katolička kuća treba da prima svoj katolički list. Prije svega jedan religijozni časopis (glasnik) za izgradnju duhovnog života i jedan katolički kalendar. Sve nekršćansko i nećudoredno treba da se ukloni, osobito oni islikani časopisi sa svojim besramnim slikama. U tom pogledu uvijek najprije pometi pred svojim vratima. Osim toga preporučuj katoličke listove, spise, kalendare i sl. svojim rođacima, prijateljima, susjedima, bolesnicima. Daj im dobre listove da čitaju i bori se protiv protuvjerskih spisa u katoličkim obiteljima. Zahtijevaj katoličke listove u novinskim prodavačnicama, po željezničkim stanicama i po gradovima, u svratištima i u društvima. Kupi češće nabožne časopise, da ih podijeliš među siromašne. Sprečavaj širenje knjiga i spisa, što ih kojekakvi „Ozbiljni istraživači biblije" i „Adventisti" ili druge sekte nastoje prokrijumčariti u katoličke kuće. Upozori i pouči ljude, koji ne slute ništa zla, i javi svom dušobrižniku, ako takvi ljudi obilaze mjestom.

* * *

Sv. Pavao kaže: „Spavaju mnogi". (1. Kor. 11, 30.). Danas su pripadnici toga uspavanoga katolicizma nažalost u većini. Katoličkoj Akciji je zadaća, da ove, što spavaju i što su ravnodušni i nehajni, probudi na život apostolatom molitve, dobroga primjera i pouke, da opet postanu živi udovi mističnoga tijela Kristovoga, Crkve katoličke. Čekaju nas golemi zadaci. Zato treba, da se dignu na rad mnogi i svi.

Priredio: **F. Orlović.**

SLAVA I PLODOVI SVETOGA KRIŽA

Požeški organizovani članovi Katoličke Akcije našli su obilno polje apostolata u radu za dobru štampu. Oni su ne samo proširili lijep broj katoličkih novina, knjiga i časopisa, nego su i sami izdali više dobrih izdanja. To je sada najzaslužniji rad kulturne Požege, koja i u ovo doba opće svjetske krize ne zaboravlja svojih tradicija. Među novijim izdanim knjigama zacijelo je najbolja Nežićeva knjiga „Slava i plodovi Svetoga Križa". Knjiga zaslužuje, da uđe u sve naše krajeve i kuće. Naročito će dobro doći zavodima, u kojima se odgaja naša omladina. Šteta je, što je knjiga izašla u vrijeme, kada su se učenici razišli kući na praznike. Ali naši odgojitelji treba da to djelce uzmu i zapamte pa da ga kasnije preporuče svojoj omladini. Ovakvo je štivo nada sve savremeno. Članovi Katoličke Akcije imadu krasan priručnik o svetoj godini. Tu su ukratko poslije općenite pouke i opisa hodočašća prikazani životi svetaca i blaženika, koji su proglašeni u godini najvećega jubileja. Knjiga je uređena lijepim brojem slika. Hvala Bogu, da ovakvu knjigu imamo. Zahvalni smo Požegi, što nam ju je dala. Da nabrojimo samo neke svece i blaženike, o kojima pisac govori: sv. Bernardica Subiru, sv. Ivan Bosko, sv. Konrad iz Parchama (ili bi možda odgovaralo još bolje duhu hrvatskog jezika, kad bi se reklo: sv. Konrad Parchamski), bl. Đema Galgani, bl. Josip Pinjateli i dr. Knjižica je štampana na boljem papiru uz cijenu od dinara 10.— i ujedno je priređeno pučko izdanje, posvema jednako ovome, tek je neka razlika u papiru, a cijena joj je Din 6.—. Kod pučkog izdanja se zaračunava poštarina od dinara 1.—.

Knjižica se naručuje na naslov: Dobra štampa, zadruga s. o. j. u Slavonskoj Požegi, a novac se šalje ili unaprijed ili poštanskim čekom na ime Hrvatska seljačko-obrtnička zadruga u Slav. Požegi br. 38524.

Knjižicu je napisao **Dragutin Nežić.**

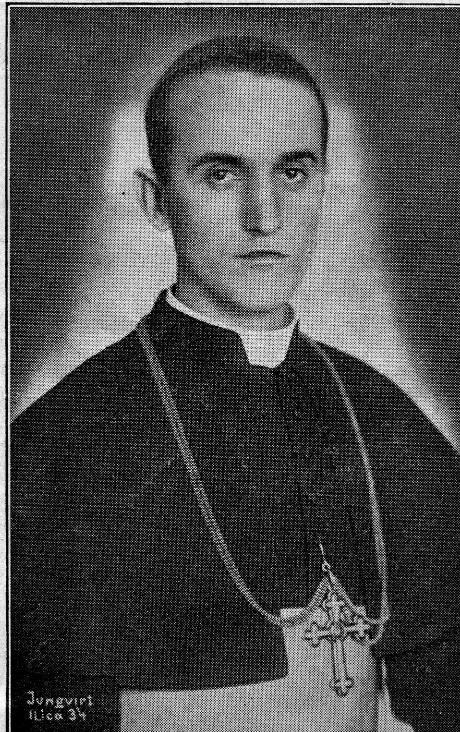
Život s Crkvom

NOVI ZAGREBAČKI NADBISKUP-KOADJUTOR

Kroz nekoliko posljednjih godina po više puta se postavljalo pitanje: tko će biti imenovan nadbiskupom koadjutorom i nasljednikom hrvatskog metropolite? Osobito se narod zanimao za nasljednika našem sijedom Natpastiru u časovima, kad mu je zdravlje bilo potkopavano bolešću. I sam se preuzvišeni gospodin Nadbiskup radi starosti i slabog zdravlja pobrinuo kod Sv. Stolice, da još za života svoga dobije pomoćnika i nasljednika. Bilo je više imena spominjano, koja su dobro poznata i širim slojevima našega naroda — ali nedokučivi su putovi Božji! Providnost Božja bacila je svoje oko na skromnog, mladog, gotovo nepoznata javnosti svećenika dra Alojzija Stepinca. Njega je Sv. Stolica imenovala nadbiskupom koadjutorom i nasljednikom hrvatskog mitropolite. Ta se vijest raširila munjevitom brzinom po svim dijelovima naše prostrane nadbiskupije i radosno je odjeknula u svim srcima Hrvata katolika. Sretan je čitav narod, jer naš novi nadbiskup dolazi iz srca našega naroda, iz njegove sredine — dijete je naime seljačkih roditelja. Svi su sretni, jer su za svoga oca i natpastira dobili opet svećenika po Srcu Isusovu.

Životopis novoga Nadbiskupa-koadjutora.

Novi nadbiskup koadjutor dr Alojzije Stepinac rođen je 8. V. 1898. u Krašiću u jastrebarskom kotaru. Roditelji mu Josip i Barbara poznati su u onom čitavom kraju kao najimućnija ali i kao najpobožnija obitelj. Pučku školu svršio je u rodnom mjestu. Iza toga roditelji su ga dali u srednju školu sa željom da postane svećenikom. Kao pitomac Nadbiskupskog konvikta u Zagrebu polazio je u gornjogradsku gimnaziju, gdje je svršio šest razreda. U sedmi razred upiše se u Nadbiskupski licej na Kaptolu i tu je ostao do ljeta 1916. godine. Budući da je nenadano pozvan u vojsku, morao je odmah iza sedmoga razreda položiti maturu. Kao vojnik sudjelovao je u bitkama na Soči i Pijavi.

MSGR DR ALOJZIJE STEPINAC
zagrebački nadbiskup-koadjutor

Tu ga prilikom jedne bitke zasula mina, ali uz pomoć Božju izvukli su ga sretno iz smrtne pogibli. Bio je napokon zarobljen i iz zarobljeništva 1918. godine prevezen je u Solun, odakle se iza svršenoga rata vratio kući. Godine 1919. upisao se na agronomski fakultet u Zagrebu, da uči gospodarstvo. Konačno se vratio kući i posvetio se gospodarstvu. Strahote rata, ono klanje i prolijevanje nedužne krvi, duboko se ucijepile u njegovu dušu. Dulje vremena osjećao je u sebi poziv Božji za svećenički stalež. Zato kod kuće na gospodarstvu nije mogao umiriti svoje duše. Napokon nakon tolikih promjena, koje je doživio u svom životu, odluči i pođe o svom trošku u Rim u isusovački zavod Germanicum na nauke. U Rimu je kroz sedam godina slušao predavanja najboljih profesora na sveučilištu „Gregoriana". Položio je stroge ispite iz filozofije i bogoslovije sa stupnjem doktorata. U zavodu bio je jedan od najrevnijih i najpobožnijih đaka. Zaređen je za svećenika u Rimu 28. X. 1930. godine, a u Zagreb se vratio ljeti 1931. god. Preuzv. gosp. Nadbiskup uzeo ga je u nadbiskupsku kancelariju, gdje je vršio razne dužnosti. Bilo mu je povjereno vodstvo karitativne akcije u Zagrebu. Privremeno je vršio dušobrižničku službu u Sv. Ivanu Zelini. Nedavno je bio imenovan bilježnikom Duhovnog Stola. Konačno je po Providnosti Božjoj izabran i imenovan nadbiskupom koadjutorom.

Iskustvo i vrline novoga Nadbiskupa-koadjutora.

Jest, imamo nadbiskupa, novoga nadbiskupa, bogata iskustvom. Iskusio je mnogo dobra, ali još više zla. Imao je prilike da štošta doživi kao đak, vojnik, gospodar i svećenik. Prošao je kroz različne prilike života, iz kojih je naučio mnogo. U toj školi života stekao je naš novi nadbiskup lijepo bogatstvo kreposti, koje ga rese: svećenička revnost, pobožni život i veliko znanje. Odlikuje se i milostivim srcem. A da je njegovo srce uistinu tako puno ljubavi prema bližnjemu, to znade dobro mnogobrojna zagrebačka sirotinja. Ove su odlike nama jamstvo, da je stolica hrvatske metropolije opet dobila sposobnoga čovjeka, koji će moći i znati u ovim najkritičnijim časovima voditi narod svoj i ispuniti do kraja zadaću, koju mu je Providnost Božja namijenila.

A vi, pobožni štovatelji Blažene Gospe i revni čitatelji „Naše Gospe Lurdske" zahvalite dobroti Božjoj i određenju Providnosti Božje, koja se tako divno očitovala kod imenovanja novoga nadbiskupa. Molite Našu Gospu Lurdsku, da svemogući Bog dade more svojih milosti našem novom natpastiru u njegovom radu na dobro Crkve i našega naroda.

F. Cvetan.

OBRED I MOLITVE KOD SV. MISE

Sv. Pričest i svršetak sv. Mise.

Iza Pretvorbe najvažniji dio svete Mise jest sv. Pričest. Kako je sv. Misa i žrtva mirotvorna, potrebno je, da oni, koji je prinose, i blaguju od žrtvenih darova, jer bi inače žrtva mirotvorna bila nepotpuna. U svojoj neizmjernoj dobroti postavlja nas Gospod za svoj stol. Pošto je primio žrtvene darove daje nam ih natrag i hrani nas u sv. Pričesti svojim Tijelom i Krvlju. U sv. Pričesti postajemo u pravoj mjeri dionici svete misne žrtve.

Priprava za sv. Pričest.

Svećenik najprije moli Gospodnju molitvu Oče naš — latinski: Paster noster. Prošnja: „Kruh naš svagdanji daj nam danas", krasno izražava čeznuće za hranom ne samo tjelesnom nego i duševnom, a to je baš hrana, koju primamo u sv. Pričesti. Iznesavši svećenik pred Boga šest prošnja Očenaša dodaje narod i sedmu (preko ministranta), kad veli: „Nego oslobodi nas od zla". Taj vapaj naroda za pomoć potkrepljuje svećenik riječju: Amen. A onda kao posrednik između Boga i naroda razvija tu prošnju u molitvi, koju tiho moli: „Izbavi nas, molimo Gospode, od sviju zala prošlih, sadašnjih i budućih, i podaj milostivo mir u naše dane po zagovoru blažene i slavne vazda Djevice Bogorodice Marije i blaženih tvojih apostola Petra i Pavla i Andrije i sviju svetih, da budemo pomoću Tvojega milosrđa od grijeha vazda slobodni i riješeni svake smetnje. Po istom Gospodu našem Isusu Kristu..."

Dok moli ovu molitvu prekriži se patenom, poljubi je i stavi na nju svetu Hostiju, s koje je opet za čas uzima i prelomi na tri dijela. Dva najveća dijela stavi na patenu, a treći spušta u kalež i pri tom glasno veli: „Paks Domini — Mir Gospodnji bio uvijek s vama", a ministrant veli: „I s duhom tvojim". Odmah iza spuštanja moli: „Ovo miješanje i svećenje Tijela i Krvi Gospoda našega Isusa Krista neka bude nama, koji ga primamo u život vječni. Amen." — Spuštanjem svete Hostije u kalež hoće nam se živo prikazati, kako se ujedinjuju prilike Tijela i Krvi Kristove da se tako ujedinila i duša s tijelom Gospodnjim kod njegovoga uskrsnuća.

Lomljenje svete Hostije živo nam prikazuje Spasiteljevu muku na križu. Kao da gledamo pred sobom Tijelo Gospodnje rastrgano, blijedo i izranjeno. K tom Spasitelju, koji sada leži na oltaru tako reći satrt našim grijesima i prinesen za bezakonja naša, obraća se svećenik i ponizno govori tri puta udarajući se pri tom u prsa: „Agnus Dei — Jaganjče Božji, koji odnimaš grijehe svijeta, smiluj se nam." Treći put završuje s prošnjom: „Podaj nam mir!" U Misi za pokojne završuje se „Jaganjče Božji" prvi i drugi put s još življom molbom: „Podaj im vječni mir!"

Najbliža priprava za sv. Pričest.

Iza tih triju zaziva moli svećenik sagnut tri molitve. U prvoj moli za mir i jedinstvo, napose za Crkvu koja je duhovno tijelo Kristovo. U drugoj se molitvi spominje neizmjerna ljubav presv. Trojstva, koje je odlučilo izbaviti svijet tako, da Sin Božji, koji sada kao zaklan Jaganjac počiva na žrtveniku, smrću svojom, poda život svijetu. Treća molitva, koja je već neposredna priprava za Pričest, glasi: „Gospode Isuse Kriste! Neka mi blagovanje Tvojega Tijela, koje se ja nedostojan usuđujem

primati, ne bude na sud i propast, nego neka mi po Tvojoj milosti hrani i liječi dušu i tijelo. Koji živiš i kraljuješ s Bogom Ocem u jedinstvu Duha Svetoga Bog po sve vijeke vijekova. Amen."

Svršivši te molitve i poklonivši se uzme u ruke sv. Hostiju, i veli: „Uzet ću nebeski kruh i prizvat ću ime Gospodnje". Zatim se ponizno sagne i držeći u lijevoj ruci zlatnu pliticu sa sv. Hostijom, udara se desnom u prsa i govori tri puta: „Gospode, nijesam dostojan da uđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će duša moja." Ove je riječi uzela Crkva iz evanđelja sv. Mateja, gdje se pripovijeda kako je Spasitelj krenuo na molbu stotnikovu u njegovu kuću, da mu izliječi slugu. No stotnik u velikoj vjeri i poštovanju prema Spasitelju vidio je, da nije vrijedan primiti tolikoga gosta, pa je zato sav skrušen rekao: „Gospodine, nijesam vrijedan da uđeš pod krov moj, nego reci samo riječ i ozdravit će sluga moj!" (Mat. 8, 8.).

Sada svećenik uzme svetu Hostiju u desnu ruku, načini njome znak sv. križa i veli: „Tijelo Gospoda našega Isusa Krista neka čuva dušu moju za vječni život. Amen," i pričesti se s najvećim poštovanjem Tijelom Gospodnjim. U tom času ostane svećenik kratak čas u sabranosti. Kako i ne bi! Primio je Onoga kome je u slavi klicao: „Ti sam svet, Ti sam Gospod, Ti sam Višnji, Isuse Kriste sa Svetim Duhom u slavi Boga Oca". U tom sretnom času kao da ne zna drugo te se sa psalmistom pita: „Što da uzvratim Gospodu za sve, što mi je učinio?" (Ps. 115, 3.). I dok sakuplja patenom čestice svete Hostije koje bi slučajno mogle ostati na korporalu govori: „Uzet ću čašu spasenja i prizvat ću ime Gospodnje. Hvaleći prizvat ću Gospoda i izbavit će me od mojih neprijatelja". I sad uzme kalež prekriži se njime i govori: „Krv Gospoda našega Isusa Krista neka čuva moju dušu za vječni život. Amen."

Po tom pije presvetu Krv, koju je Isus prolio za nas na križu s tolikom ljubavi i ostavio je nama kao dragocjeno pilo za spasenje.

Zahvaljivanje nakon svete Pričesti.

Kad se svećenik pričestio, ispere prste i kalež s vinom i vodom. To čini zato, da ne ostane ni jedna čestica sv. Hostije i Krvi. Dok ovo obavlja moli da bi milosti, koje je primio primanjem Tijela i Krvi Gospodnje, ostale uvijek s njime. Evo te molitve: „Gospode, neka Tvoje Tijelo koje sam primio i Krv koju sam pio, prionu uz moje srce. Ne daj, da u meni koji sam okrijepljen čistim i svetim tajnama, ostane ikakva griješna ljaga. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vijekova. Amen.

Kad je očistio i složio kalež, ide na stranu poslanice i čita molitvu, koja se naziva Komunio — Pričesna molitva. — To je prva zahvalna molitva sv. Pričesti. Redovito je to koji stih iz psalma, koji su u prvo doba pjevali čitavo vrijeme, dok su se vjernici pričešćivali. Na pr. na devetu nedjelju po Duhovima: „Kušajte i vidite kako je sladak Gospod; blago čovjeku koji se uzda u Njega". Zatim pozdravlja puk u sredini oltara pozdravom: Gospodin s vama, — te se vraća knjizi da moli Postkomunio — Popričesnu molitvu. Na istu nedjelju moli svako u toj molitvi: „Gospode budi nam nebesko otajstvo, obnova duše i tijela, da oćutimo učinak svega što poštujemo i izvršujemo, po Gospodinu našem Isusu...."

S ovom Popričesnom molitvom svršava se zahvaljivanje za sv. Pričest i dolazi:

Svršetak sv. Mise.

Svećenik posljednji put pozdravi vjernike s Gospodin s vama — i riječima: „Ite, missa est!" naviješta da je misa gotova. S ovim liturgijskim: „Ite — što znači: — „Idite kao da nam svećenik govori: Idite svaki na svoje mjesto, na svoj posao, kamo vas je poslao Krist. Okrijepljeni i ojačani milošću sv. Mise idite na rad, na rad za Krista.

No prije nego će vjernici otići, okrene se svećenik k oltaru i sagnut moli: „Neka Ti bude milo, sveta Trojice, djelo moje službe i podaj da žrtva, što je, premda nedostojan prinesoh očima Tvojega veličanstva, bude Tebi prijatna, a na mene i na sve, za koje sam je prinesao, neka izlije Tvoj blagoslov. Po Kristu Gospodu našemu. Amen."

I sad poljubi oltar, podigne oči i ruke k nebu želeći da odanle siđe blagoslov, okrene se k vjernicima i blagoslovi ih riječima: „Blagoslovio vas svemogući Bog Otac i Sin i Duh Sveti", a ministrant veli: Amen.

Zatim čita još na strani evanđelja početak Evanđelja po sv. Ivanu. Tu sv. Ivan opisuje kako je Riječ Božja (sin Božji) bila od vijeka kod Oca; kako je sišla s neba i postala tijelom i prebivala među nama, da nas učini djecom Božjom. Posljednje su riječi toga Evanđelja ove: „I Riječ je tijelom postala (pri tom klekne) i prebivala među nama. I vidjesmo slavu njegovu kao jedinorođenoga od Oca, puna milosti i istine"; Ministrant veli na to: „Deo gratias — Bogu hvala!" I u sv. Misi sišla je Riječ Božja s neba da prebiva među nama, da unese u srca naša milost i istinu.

Kad pobliže promatramo sv. Misu, njezine pojedine molitve i obrede, vidimo da je s pravom rekao sv. Franjo u svojoj knjizi: „Filotea" za sv. Misu ovo: „Sveta je Misa sunce svih duhovnih poslova, središte kršćanske vjere, srce pobožnosti". Sabor pak Tridentinski veli, da nema za vjernike „svetijega i božanstvenijega djela od sv. Mise". Što da onda zaključimo? Ništa drugo, nego čvrsto odlučiti, da ćemo što češće pribivati svetoj Misi. Zapamtimo si i riječi koje je kazao jedan vođa turista (planina a) u Tirolu: „Najveći je posao, što ga čovjek može da izvrši — pribivati sv. Misi."

I. Rukelj.

CVIJET IZ JERUSALIMA

blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar KRALJICI HRVATA U JERUSALIMU!

Gospa dobrog savjeta

SIROMAŠTVO DUHOM

Za duhovni napredak vrlo je potrebno svladavanje neurednih želja za ovozemskim blagom. Nauk o tome nije potreban samo čovjeku imućnom, nego i svakom siromaku. Ne radi se naime o samom posjedovanju zemaljskoga blaga, nego o neurednoj težnji za njim. U današnje vrijeme novčane krize ne će se jamačno naći tako lahko velikih bogatuna, kojima bi ovo promatranje bilo korisno. Ovakvi naime obično ne čitaju nabožne spise. Nauk o siromaštvu duhom je potreban svakom pojedinom čovjeku, kojemu je stalo do duhovnih dobara. Svojevoljno potpuno siromaštvo, možda još i zavjetom povezano, nije za svakoga, no duh siromaštva je nuždan svakom onom, koji želi napredovati u duhovnom životu na putu savršenstva.

„Blago onima, koji su siromašni duhom", govori Gospodin. Prenesemo li te Isusove riječi na blago ovoga svijeta, onda vidimo, da On traži drugim riječima: „Čovječe, nemoj se prilijepiti uza svoj imutak!" To je otrov za ljubav prema Bogu i bližnjemu, ako čovjek traži neprestano svoju sreću u zemaljskom blagu. Sasma je svejedno, jesu li njegove želje upravljene k ogromnim svotama ili malenima. Nije veličina imutka glavno. U tome ne mora samo po sebi biti zlo. Ljudi vrlo imućni mogu provoditi život siromaka duhom, dok i prosjak može oslabiti svoj duhovni život, što više ga i uništiti, ako se neuredno dade na uživanje u onoj malenkosti, koju posjeduje. Neuredna težnja za posjedovanjem zemaljskih dobara, makar i neznatnih, rađa prevelikom brigom i mukom, kako da ih čovjek pribavi. Nakon toga nema ipak u njihovom posjedovanju srce ljudsko svoje zadovoljstvo. Neprestano ga muči strah, ne će li sve jednom izgubiti. I kad se dogodi, da u istinu štogod izgubi, onda nastupa prekomjerna žalost i bol, koja ne traži utjehe kod Gospodina. Naprotiv! Takva žalost prelazi sve dopuštene granice, pa znade i upravnim uvredama siktati na Gospodina. Na takvom se čovjeku obistinjuje riječ Duha Svetoga u knjizi Mudrosti: „Tko ljubi zlato, ne živi bez grijeha". Nadolaze još k tome i đavolske zamke, zatim sve to veća želja za posjedovanjem zemaljskih dobara, griješno sticanje njihovo i konačno duhovna propast. Naprotiv ljudi, koji su se dali na siromaštvo duhom, ne dolaze do zla, i ako ih je Gospodin obdario izobiljem zemaljskog imutka. Divan je primjer u tom pogledu Job. Posjedovao je veliki imutak. Bio mu je samo prolazni vlasnik i uživalac. Srce njegovo nije obuhvatalo bogatstvo, nego pobožnost, strpljivost i predanje u Gospodina. Zato i posvema osiromašivši, ne mrmlja protiv Boga. Sve svoje nesreće gleda u svijetlu Božje Providnosti. On se klanja toj Providnosti i Njoj se pokorava.

MAJKO DOBROG SAVJETA,
moli za nas!

Kako da steknemo pravi duh siromaštva poučaje nas sv. Ignacije Lojolski u jednoj lijepoj poredbi. Svetac kaže, da se čovjek imade prema zemaljskim dobrima vladati kao kip. Kip ne osjeća veselja, ako ga odjenemo u prekrasnu odjeću, naresimo draguljima, košto se niti ne žalosti, ako ga odjenemo u dronjke. Njemu je svejedno, stavimo li mu u ruke vrećicu dukata ili zemlje. Savršeno mu je svejedno, jer kao neživo biće, ne osjeća ništa. I mi moramo biti mrtvi za sve, što se zove zemaljskim blagom. Imademo li, e pa hvala Bogu. Smijemo uredno i umjereno uživati. Ne imamo li ovozemskoga blaga, moramo biti zato posvema ravnodušni. Moramo zatim biti vazda spremni na to, da rado dijelimo milostinju. To je izvrstan način, kako da čovjek postigne duh siromaštva. Milostinju može dijeliti svatko. Način nam je sam Gospodin dao na usta staroga Tobije. Tobija kaže svome sinu: „Sinko! Imadeš li mnogo, daj mnogo, imadeš li malo, daj malo". Vrlo je dobro, da se čovjek barem od vremena do vremena odriče svoga blaga.

Mnogi su poslušali doslovno Isusove riječi: „Ajde prodaj sve što imadeš i razdijeli siromasima."

Siromaštvo duhom je potrebito za duhovno napredovanje. Zamislimo se u to. Provodimo ga u život, osjetit ćemo na sebi istinitost Gospodnjih riječi: „Blaženi siromašnu dihom..."

Priredio **D. Hren.**

BASKIRSKI POGLAVICA I RUSKI SELJAK

Neki je ruski seljak živio zadovoljno u svojoj kući. Nije doduše bio bogat, ali je ipak imao toliko, koliko spada na zadovoljstvo. Jednoga dana dobije u ruke neke proklete novine. U njima pročita, da kod Baskira imadu još ogromna neobrađena polja, i da će svaki, koji metne punu kapu zlatnika pred noge poglavice, dobiti toliko zemlje, koliko pješice može obići od izlaska do zalaska sunca.

Naš seljak nije više imao mira! Prodao je sve. Upravo je punu kapu zlatnika dobio za sve svoje dobro i imanje. I dođe nakon dugog putovanja u zemlju Baskira. Nađe sve tako, kako je čitao u novinama. Poglavica obnovi svoje obećanje, ali dometne: „Neka bude! Ali pazi! Kod zalaska sunca moraš biti ovdje na vrhu brežuljka, odakle polaziš. Dođeš li samo jednu minutu kasnije, izgubio si novac i zemlju."

Seljak je počeo trčati. Ptice su cvrkutale i sunce je bacalo svoje prve zrake na lijepo zemljište, što je ležalo pred njim.

— Kakva lijepa ravnica! Ah, biti će moja. Ovdje će se moja pšenica sjati. Tamo je lijepa šuma, a ta će mi dobro doći. Tamo livada, nju moram imati!

Bilo je podne. Još je uvijek išao naprijed... — Da se već vraćam? Ne, ne, tamo je još lijep komad zemlje, taj mora biti moj! Već ću se požuriti, da se još vratim do zalaska sunca. Ali je komad bio veći, nego što je mislio. — Još malo napred... tako... — Obišao ga je i žurio se natrag. Ali sada sa strahom opazi, da sunce već zalazi. Moram se vrlo žutrii, ako hoću još do zalaska sunca da budem natrag!

Činilo mu se, kao da su mu baskirski poglavica i muževi domahivali. Ali, oni su još vrlo daleko! A sad još mora na brijeg... dolje je lako išlo... ali gore, tu se čovjek mora znojiti. Ispruži ruke preda se i trči... žuri se... trči što može. Ali se i sunce uvijek brže spušta, ...uvijek brže. „Ah, sve ću izgubiti!... sve!"

Njegovo srce kuca kao kovački čekić i u plućima ga bode, kao nož. Ali on trči, što samo može...

Sad se sunce već potpuno približuje zapadu... Oči mu postanu mutne od pomisli: „Novac, zemlja, sve je propalo... sve... sve!" Još jedan zadnji napor... on se spotakne i padne u travu, digne se i pođe naprijed zadnjom snagom i zasopljujućim dahom. Pred njime je cilj... Zadnje zrake sunca padaju još na njegovo zlato... još 20 metara... još jedan zalet...

Sada... sada zalazi sunce, i naš seljak pade kao mrtva vreća pred noge poglavice. Krv mu navali iz ustiju i nosa... Još malo i... umre.

Poglavica dozove jednoga slugu i reče mu: „Iskopaj raku dva metra dugu i jedan metar duboku. Ovaj „komad zemlje" dosta je za jednog čovjeka".

* * *

„Ovaj komad zemlje dosta je za jednog čovjeka".

I mi se mučmo i težimo, nastojimo, borimo se, gonimo i jurišamo naprijed... naprijed i ne mislimo na to, da sunca već nestaje i da će skoro zaći...

Prijatelju, ne zaboravi: Prije nego što sunce tvoga života zađe, ti moraš biti na cilju, tamo, odakle si pošao... kod kuće... kod kuće... kod nebeskoga Oca!

Priredio: **J. Ott.**

GDJE JE NEBO?

Neki je župnik jednom propovijedao o nebu. Naskoro srete na ulici bogataša iz svoje župe. „V lečasni, reče ovaj, „bilo je sasvim lijepo, što ste govorili o nebu; samo ste zaboravili reći, gdje je zapravo nebo." Reče to i malko se porugljivo nasmiješi. „To ću vam odmah pokazati", odvrati župnik. „Vidite, tamo preko stanuje uboga udovica sa svojom djecom. Ljudi su siromašni i bolesni i nalaze se u najvećoj bijedi. Pošaljite im ugljena i jestiva i platite liječnika i apotekara i po tom čitajte, što je evanđelist Matej napisao o tome u poglavlju 25. onda ćete uskoro znati, gdje je nebo."

Bogataš, koji je mislio, da će župnika malko smesti, bi vrlo zbunjen na taj mudri odgovor i posluša savjet župnikov. Još je istog dana nadario ubogu porodicu. Bio je i znatiželjan, što o tome govori evanđelist Matej. Tamo nađe riječi: „Dođite blagosloveni Oca mojega i primite kraljevstvo, što sam vam prip avio od početka svijeta. Jer bio sam gladan i vi ste me nahranili. Bio sam žedan i vi ste me napojili. Bio sam gol i vi ste me obukli. Bio sam bolestan i vi ste me pohodili. Zaista vam kažem, što ste god jednom od ove moje najmanje braće učinili, meni ste učinili!" (Mat. 25, 34-40).

Naskoro su se opet sreli bogataš i župnik. „Velečasni", reče ovaj, „Hvala Vam na lekciji, koja mi je bila obraćenje. Imate pravo. Poslušao sam Vaš savjet i učinio samo dobro onoj siromašnoj obitelji. A onoga sam dana bio u nebu. Ne možete si ni pomisliti osjećaj radosti, što me je obuzeo. Sada vjerujem u nebo."

Ovakav put u nebo, to jest put milosrđa, nažalost ne poznaju više mnogi bogataši, koji kažu da su dobri kršćani. Takvima će teško biti doći u nebo po riječima Spasiteljevim: „Lakše će proći deva kroz uho igle, nego bogataš u kraljevstvo nebesko." *Priredio*: **J. Ott.**

TKO LJUBI I ŠTUJE NEBESKU GOSPU,

darovat će barem 10 Din za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz Svete Zemlje.

Iz Apostolata sv. Ćirila i Metodija

NAŠI APOSTOLI

Gospodin naš Isus Krist poslao je svoje apostole, da navješćuju Evanđelje: „Idite po svem svijetu...” Apostoli su izvršili svoju uzvišenu zadaću. Njihov je rad preuzela prava Crkva Kristova. Ona je vazda slala vjerovjesnike diljem cijeloga svijeta. Svaki narod imade tako svoje apostole. To su oni vjerovjesnici, koji su poput prvih apostola ostavili i dom i rod, pa pošli u nepoznate krajeve, da naviještaju luč Evanđelja. Ovo su divno evanđeosko svijetlo među nama Slavenima zapalili sv. Ćiril i Metodije. Sveta braća bili su veliki ljudi. I oni poput prvih apostola ostavljaju sve. Po narodnosti Grci, prelaze granice svoje domovine, potraže tuđe slavenske narode. Oni pridonose potpunu žrtvu u svakom pogledu. Među Slavenima provode život molitve, rada i samoprijegora. Oni traže blagoslov i poslanje u Apostolika, rimskoga pape, i ostaju u njemu vjerni Petrovoj pećini do smrti. Njihova ljubav gori za spasenjem slavenskih duša. Neprijatelji Slavena postaju zato i njihovim ličnim neprijateljima. Oni trpe, no trpe u ljubavi. Za neuke još Slavene brinu se oni u svakom pogledu. Donose im svijetlo svete vjere, ali i luč kršćanske prosvjete, podlogu svakom napretku i slobodu djece Božje. Divni apostoli nisu znali, da će njihova djela jednoga dana grijeh baš njihovog Bizanta razoriti. Nebrojene čete raznovrsnih slavenskih naroda priveli su oni k Petru. Veliki dio tih slavenskih naroda baš je Bizant odvukao od Petra. Da je to predvidio onaj nježni Ćiril, taj bi jamačno gorko plakao. Da je štogod o tome mogao slutiti onaj brižni Metodije, taj bi jamačno u svojoj tamnici zaželio još veće muke i progonstva za svoje drage Slavene. Sv. braća ne trpe više ništa. Oni su kod Gospodina s krunom neprolazne slave na čelu. Oni ondje mole za svoje Slavene. Oni nam i odanle propovijedaju. Ne govore nam više o svetoj vjeri, jer ju posjedujemo. Oni nam govore o svetom Sjedinjenju. Kao da nas pozivlju na taj sveti rad. Oni nam govore: Vjera je imala svoje propovjednike, poslenike i mučenike, pa i sveto Sjedinjenje mora imati svoje vijesnike, radenike i žrtve.

Ako ikada, a to u mjesecu naših svetih apostola moramo moliti: „Sveta braćo Ćirile i Metodije, uskrisite rastavljenoj braći glasnike mira i sloge!...” Molitva je glavno, ali nije sve. Uz molitve mora biti povezan i naš rad. Svi se moramo dati na rad u smislu našeg Apostolata. Moramo tražiti nove članove, sakupljati članarinu, širiti naše glasilo. Moramo propovijedati ljubav, mir, slogu i smisao za rad oko svetog Jedinstva. Svaka riječ, svaka molitva, mali koji darak, sve se neka prikaže u tu uzvišenu nakanu. Sv. braća dadoše gotovo cijeli svoj život za nas Slavene. Dajmo i mi nešto, koji smo sami Slaveni. Brat mora bratu željeti i priskrbiti svako moguće dobro, a najviše dobro za neumrlu dušu.

D.

OPORUKA SV. ĆIRILA

Sv. braća Ćiril i Metodije, slavenski vjerovjesnici Evanđelja, najveći su dobročinitelji slavenskih naroda. Oni su, tako rekući, duhovni oci pokrštenih Slavena. Oni su naime Slavene po sv. krštenju rodili, da postanu djeca velike majke, katoličke Crkve Kristove. Kao brižni oci velike svoje duhovne obitelji uistinu su pokazali prema Slavenima veliku ljubav i požrtvovnost u svom apostolskom mukotrpnom djelovanju. No najjače otsijeva ta silna ljubav prema Slavenima kod sv. Ćirila upravo u času njegove smrti. Sv. braća dobila su naime od sv. Oca Pape Hadrijana II. pohvalu i odobrenje za svoj apostolski rad među Slavenima. Poveselili su se, kako će sada, okrijepljeni novom snagom, moći uspješnije djelovati na započetom djelu. Tim više, što su se veselili, što je sv. Ćiril bio u Rimu od samog pape posvećen za biskupa. No Bog je u svojoj nedokučivoj providnosti odredio drukčije. Sv. Ćiril, obnemogao od napornog apostolskog rada i od dugotrajnog putovanja, teško je u Rimu obolio. Za svoje bolesti zaklonio se u samostan sv. Andrije kraj crkve sv. Gregorija Vel. u Rimu. I tu je doskora preminuo dne 14. veljače 869.

Životopisac sv. Ćirila zabilježio nam je iz posljednjih dana njegova života nekoliko ganutljivih uspomena, koje su nam sačuvane u tako zvanoj „panonskoj legendi”.

Panonska legenda.

„Kad je Sv. Ćiril već više dana pobolijevao, vidje nekoga dana Božje viđenje i zapjeva: „Raduje se moj duh i klikuje moje srce, kad mi govore: Ulazimo u kuću Gospodnju”! I obukao je časnu crkvenu haljinu i radosno je rekao: „Odsada ne ću više služiti ni caru ni komu drugomu na zemlji, nego jedino Bogu svemogućemu”. I obuče sveto monaško ruho i prozva se Ćiril.

Kad ga je bolest prikovala uz postelju, zovne na samrti k sebi brata Metodija, da mu isporuči svoje posljednje želje. Znao je naime, da Metodije čezne da se povuče u samostansku tišinu na goru Olimp. Ali tada bi Slaveni ostali bez duhovnog pastira. Da se to ne dogodi, molio je i zaklinjao sv. Ćiril svog brata Metodija, da se povrati k Slavenima: „Evo, dragi brate, bili smo drugovi i jednu brazdu smo orali na njivi Gospodnjoj .Sada pak ja padam na njivi, jer sam navršio dane svog života. A ti žarko ljubiš goru Olimp. Molim te, dakle, nemoj zbog samostanske gore ostaviti svoje misijsko polje, jer ćeš se tada sigurnije spasiti”’... I kad se približio čas, da uđe u mir i preseli

se u vječno prebivalište, podigao je ruke svoje i sa suzama milio je Boga.

Molitva sv. Ćirila na samrti.

„O Gospode, Bože moj, koji si stvorio sve anđeoske redove i bestjelesne sile; koji si nadvio nebo nad nama i utvrdio zemlju stvorivši sve iz ničesa, Ti svagda uslišavaš one koji vrše Tvoju volju i koji se Tebe boje i izvršuju Tvoje zapovijedi, uslišaj i moju molitu: sačuvaj stado, koje je Tebi vjerno, a koje si izručio meni, nedoraslom i nevrijednom svome sluzi. Oslobodi ga bezbožne i poganske pakosti onih, koji Te sramote. Pogubi trojezično krivovjerstvo; umnoži svoju Crkvu novim mnoštvima i udruži ih sve u jedinstvu. Učini odabrane ljude složnima u jedinoj vjeri istinitoj i u pravom ispovijedanju vjere. Udahni im u njihova srca riječ poslušnosti prema Tebi, jer je Tvoj dar, što si nas nedostojne odabrao za vijesnike Kristova Evanđelja, koji se trsimo da činimo dobra djela i što je Tebi drago. Izručam Ti kao Tvoje one, koje si mi dao. Upravljaj njima svojom moćnom desnicom i zakrili ih, neka svi slave Tvoje ime, Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen".

Izljubivši se zatim sa svojim bratom i učenicima, rekao je: *„Blagoslovljen Bog, koji nas nije predao u ropstvo naših nevidljivih neprijatelja, nego je raskinuo njihove mreže i izbavio nas od propasti."*

Na to je preminuo u Gospodu, navršivši 42 godine života, dne 14. veljače g. 869. po Kr.

Doista, najljepša oporuka, dostojna najplemenitijeg duhovnog oca, što ju je ostavio svojoj djeci, pokrštenim Slavenima! O, kad bi si danas svi slavenski narodi živo dozvali ove riječi u pamet, pa iz dna duše molili i nastojali da se oživotvori sveta želja Ćirilova, da svi budemo jedno u pravoj vjeri Kristovoj i u odabranom ovčinjaku Crkve Kristove!

Dr J. Oberški.

RAD ĆIRILO-METODIJSKE SEKCIJE BOGOSLOVA U ZAGREBU U ŠKOLSKOJ GODINI 1933.—1934.

U Zagrebačkom bogoslovskom sjemeništ. misijska i ćirilo-metodijska sekcija je kao jedan ogranak Marijine kongregacije bogoslova. Zadaća je te sekcije da probudi u mladim klericima, budućim duhovnim vođama hrvatskoga naroda smisao za poganske misije i za istočne misije pod imenom „Apostolat sv. Ćirila i Metodija". Radi toga je sekcija nastojala, da upozna svoje članove sa takovim pitanjima. U tu je svrhu priredila u oktobru 1933. godine na misijski dan Akademiju. Osim toga je pozvala par puta našega misionara u Bengaliji o. Antuna Vizjaka. On nam je održao predavanja iz misijskog područja u Bengaliji i pripovijedao nam svoje doživljaje, što ih je doživio ondje kao misijonar.

Naša sekcija brinula se osim toga, da svoje članove oduševi i za rad za sjedinjenje rastavljene i udaljene naše braće sa zajedničkom nam majkom katoličkom Crkvom. Kako je bilo malo raspoloživog vremena, nije se moglo toliko raditi koliko se namjeravalo i očekivalo. Ali uza sve to sekcija je održala par sijela na kojima se raspravljalo samo o pitanju sjedinjenja odijeljenih kršćana, napose slavenskih sa katoličkom Crkvom. Pored toga ove godine je također sekcija proslavila molitveni dan za sjedinjenje sa Akademijom.

Članovi misijske i Ćirilo-metodijske sekcije znadu, da je molitva uz žrtvu najmoćnije sredstvo za proširenje kraljevstva Božjeg na zemlji t. j. katoličke Crkve. Zato su se velikodušno odlučili, da žrtvuju od svoga malo slobodnog vremena 1/4 sata svakog prvog petka i prve nedjelje. Tada su obavljali klanjanje pred Presvetim da Bog udijeli što više blagoslova i uspjeha u radu za obraćenje poganskih naroda i u radu za sjedinjenje odijeljenih kršćanskih naroda.

Za to klečanje dobrovoljno se prijavilo: za misije 60, članova, a za sjedinjenje 58.

Dolenčić, *bogoslov.*

PISMO IZ POLJSKE

O. Stjepan Sakač D. I., hrvatski Isusovac, koji je namješten za učitelja novaka u isusovačkom samostanu istočnog obreda u Albertinumu kod Slonima (Poljska), javlja o svome zavodu slijedeće:

„Na blagdan Presv. Srca Isusova bit će ravno godinu dana, što ovdje u Albertinumu vršim službu učitelja novaka u prvom i jedinom novicijatu isusovačkom slavenskoga obreda. Albertin je veliko selo, koje postaje predgrađe grada Slonima. Leži posred šuma bjeloruskih na prugi Varšava-Moskva, oko 80 km daleko od sovjetske granice. — Ovdje imademo jezero, rijeku, grofovski dvor, tvornicu papira, parnu pilanu itd. Kuće su siromašne, drvene, pokrite slamom ili drvenim dašćicama. Stanovnici su po vjeri katolici, pravoslavni, te ima nešto židova i baptista. U okolici ima dosta komunista i bezvjeraca. U zavodu imademo veliku kapelu istočnog obreda za naše sjedinjene; u njoj propovijedamo ruski za odrasle, te bjeloruski za djecu. Nedaleko od zavoda nalazi se stara crkvica za katolike latinskog obreda, tu propovijedamo poljski. Ove godine kanimo graditi crkvu za oba katolička obreda. U nedalekom Slonimu nalaze se tri velike katoličke crkve i jedna pravoslavna (nekoć katolička redovnička), dok se među domovima krije stara muhamedanska džamija nekadanjih Tatara, koji su postali Poljaci. — Neko 10 km južnije od Albertina nalazi se slavni žirovički unijatski manastir, gdje je sveto živio i apostolski djelovao sv. Jozafat Kuncević. Sada je manastir u rukama pravoslavnih. U njemu živi 10 zapuštenih monaha. Nekadanji bazilijanski samostan promijenjen je u šumarsku školu.

O Uskrsu pohodio me iz Dubna O. Dostal D. I. (također Hrvat). On tamo djeluje u papinskom istočnom sjemeništu. U dvije godine svoga boravka tamo stekao si je velike zasluge time, što je novom zavodu izradio vrlo praktičnu osnovu filozofskih i bogoslovskih nauka. Okoristio se mnogo svojim iskustvom iz Sarajeva, gdje je nekoć djelovao na bogosloviji.

O Uskrsu bili su posvećeni prvi naši svećenici. Koncem školske godine izaći će iz zavoda 4 mlada učena i gorljiva apostola na široko polje rada za sveto sjedinjenje. Najživlje se javlja pokret za sjedinjenjem među volinjskim Ukrajincima. Dosta živ pokret javlja se među Bjelorusima u pinskoj biskupiji, kao i u okolici Albertina, koji pripada vilnenskoj biskupiji.

U novicijatu imademo ove godine izuzev jednog Moravljana samo Poljake. Sada imadem 10 novaka, ali su svi izabrani. Za misijski rad treba izvanrednih, prvorazrednih radenika."

Drago nam je, što su neki Hrvati tako dobro shvatili zvanje hrvatskog naroda na polju rada za sveto sjedinjenje, pa što su i život svoj posvetili ovoj velikoj ideji!

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

RUSIJA.

Antun Malecki, biskup i apostolski administrator petrogradski vraća se nakon petgodišnjeg sužanjstva u Sibiriji kući u Poljsku. Dok je bio u Petrogradu, radio je neumorno u duhovnoj pastvi, osobito među radničkom i obrtničkom mladeži. Jednako je mnogo djelovao na karitativnom polju. Taj njegov rad bio je trn u očima boljševika. Zato su ga zatočili u Sibiriji. I sada se nakon pet godina robovanja kao starac od 73 godine vraća sav slomljen i shrvan od robovanja i prisilnog rada u domovinu.

Iz života biskupa Antuna Maleckoga. Dok je u prijašnjim vremenima katolička vjera imala simpatija i uspjeha na pojedinim kneževskim i vlastelinskim dvorovima, svrnuo je Antun Malecki svoju pozornost nižim klasama. Već kao kapelan petrogradske katoličke crkve u „Kolomniji" zalazio je Malecki među radništvo. Neumornim socijalnim radom sagradio je u Petrogradu u Kirilovskoj ulici moderne uzgojne zavode i zakloništa za djecu i radnike. Bilo je to u doba, kad je radništvo bilo vrlo demoralizovano i vjeri otuđeno. Boljševici dakako nisu mogli gledati ovaj uspješan vjerski i socijalan rad o. Maleckoga. Baciše ga u tamnicu, njegovu crkvu pretvoriše u kino, a u odgojne njegove zavode smjestiše protuvjersku propagandu. Kad to učiniše, pustiše o. Maleckoga na slobodu uvjereni, da će Malecki biti skršen i slomljen videći, kako je srušeno njegovo veliko djelo. Nu Malecki je počeo raditi iznova i neustrašivo je grmio protiv „komsopolaca" i njihova terora, protiv njihovih lažnih obećanja, protiv njihova zavaravanja. To nije moglo trajati dugo. Jednog dana svetog starca otpremiše iz Petrograda. Nije bio preslušan ni suđen, već tajno uhvaćen i otpremljen. Ne htjedoše ga odvesti na Solovjecke otoke, da svojom svetošću i energijom ne zarazi ostale kažnjenike i prognanike. Bio je zatočen u jednu sibirsku pustaru. Tako je nekada nepoćudne i opasne biskupe progonio najumniji progonitelj kršćana car Julijan apostata. Ali povijest uči, da su njegovi napori bili uzaludni.

Uspjeh bezbožnika u Rusiji. Sovjeti su žrtvovali mnogo novaca i sile, da zatru spomen na vjeru u srcima ljudih, nu uspjeh ne odgovara žrtvama. U državnoj nakladi „Gosizdat" izašla je knjiga pod naslovom: „Boj protiv vjere u novoj pjatiletki". Tu su skupljeni uspjesi protuvjerske propagande. Ti upjesi zvuče vrlo pesimistički. Izvještaji priznaju, da u kolhozama, t. j. zajedničkim gospodarstvima imadu seljaci u 90% u svojim domovima svete ikone, pred kojima se mole.

POLJSKA.

Grkokatolička crkva u nekadanjoj Galiciji. posvećuje mnogo pažnje štampi. Dvaput tjedno izlazi politički časopis „Nova zorja". Kao tjednici izlaze „Nedila" (ilustrovan); „M.ta" (organ ukrajinskog katoličklog Saveza); „Pravda" (kulturno-politički ilustrovani list); „Ukrajinski Beskid"; „Chliborobskyj Šlacht" (pučki list); „Christos naša syla" (za mladež). Kao mjesečnici izlaze: „Nyva" (organ svećenički); „Misionar" (pučki časopis za štovanje Presv. Srca Isusova); „Svit dytyni" (list za djecu); „Dzvony" (znanstveno-literarni mjesečnik). Četvrtgodišnje izlaze: „Dobryj pastyr" (časopis za duhovnu pastorizaciju); „Bohoslovja" (organ bogoslovskog udruženja). Uz ove izlazi športski ilustrovani tjednik pod naslovom: „Sportovy Visty". Svi se ovi listovi mogu naručiti u Generalnom Institutu Katoličke Akcije grkokatoličke provincije u Lavovu (ul. Romanovića 10.).

U Luckoj biskupiji imade među 275.322 vjernika 9.550 katolika istočnoga obreda, koji tvore 11 župa. Svaka župa imade svog duhovnika istočnog obreda.

O. D. Novickij. To je svećenik, koji je kao svjetovnjak bio zatočen na zloglasne solovjecke otoke, gdje je proboravio 10 godina. Ondje je potajno od biskupa Sloskana zaređen za svećenika. Znak, kako se crkva znade snaći i u zatočenju. Prošle godine je izmjenom za sovjetske zarobljenike došao na slobodu i vratio se u svoju domovinu Poljsku. Tu mu je povjerena uprava župe Torokanske. Svim žarom bacio se na apostolski rad među djecom. Brine se za katoličku djecu, nu njegova požrtvovna briga privlači i pravoslavnu djecu. Jedan pravoslavni dječak tako je dugo ljubio ruku svoga oca, dok mu nije dopustio polaziti na vjeronaučnu obuku „torokanskog baćuške". Drugi je otac zamolio o. Novickoga, neka primi tri njegova sina, da ih pouči u vjeri i nauči odgovarati na rugalice pravoslavnih drugova. Ovakova djeca tvore onda most do roditelja i postaju malim apostolima!

BUGARSKA.

Sablazan u Rilskom manastiru. Poznato je, da je u Češkoj iza prevrata nastao velik otpad od svete vjere. Nastojanjem liberalnih vođa prijeđoše neki u tako zvanu „narodnu crkvu", dok su neki prešli i na pravoslavlje. Pošto Česi nisu poznavali pravoslavlja ni njegovih tradicija, poslaše jednog otpadnika, koji se zakaluđerio i dobio ime Gabrijel, u glasoviti rilski manastir, da se ondje uči istočnom obredu. Kako izvještava bugarski časopis „Zora" (br. 4430 iz god. 12. IV. 1934.) češki otpadnik „monah Gabrijel" počinio je u rilskom manastiru veliku sablazan. Pijan stupio je u svećeničkom ruhu na ikonostas i stao u vrijeme službe Božje vrijeđati druge monahe. Kad ga je iguman Flavijan htio umiriti, počeo je pijani i bijesn Gabrijel na njega pljuvati i vikati, da ne pozna nikakova poglavara nad sobom osim metropolita Stjepana. Na koncu morala je biti pozvana policija, koja je pijanoga monaha Gabrijela uapsila!

Kolika razlika između katoličkih konvertita i otpadnika! K nama se prelazi iz uvjerenja, dok se otpada ne iz uvjerenja, nego od inata i zlobe! Zato se s otpadnicima ne će nitko pomoći. Bit će svagdje na sramotu!

ČEHOSLOVAČKA.

1.050 **godišnjica smrti sv. Metodija.** Čehoslovačka rado pominje veće obljetnice slavenskih i svojih sv. apostola Ćirila i Metodija. Tako se godine 1863. vrlo svečanim načinom i neobičnim oduševljenjem slavila 1.000 godišnjica dolaska svete braće u Moravsku. Godine 1885. slavila se isto tako svečano 1.000 godišnjica smrti sv. Metodija. Godine 1927. bili smo svjedoci divnih svečanosti na Velehradu i u Pragu, kad se slavila 1.050. godišnjica smrti sv. Ćirila. Iz Jugoslavije išao je poseban vlak hodočasnika u Velehrad. Godine 1935. slavit će se 1.050. godišnjica smrti sv. Metodija. Česi se već sada spremaju na velike proslave. U Pragu će zasjedati od 29. juna do 1. jula 1935. veliki katolički sastanak za cijelu Čehoslovačku, dok će se u Velehradu održati VII. unionistički kongres. I mi treba da već sada mislimo, kako ćemo proslaviti ovu svečanu zgodu.

ITALIJA.

Ovogodišnji talijanski tjedan „Pro Oriente" održat će se ove godine u Mlecima od 2.—9. augusta pod predsjedanjem kardinala Lavitrana. Glavna tema predavanja biti će: „Jedinstvo katoličke crkve". Uz dnevne pobožnosti, koje će voditi mletački patrijar kardinal Lafontaine u bazilici sv. Marka, vršit će službu Božju po istočnom obredu redovnici bazilijanskog manastira Grottaferrata kod Rima.

Nesjedinjeni Grci na Siciliji. Od stare grčke kolonizacije uzdržalo se na Siciliji više grčkih općina, odlučenih od jedinstva Crkve. Ovogodišnji provincijalni euharistični kongres vršit će se u ovakovom jednom mjestu, zvanom Girgento (Girgentu). Imat će svoju istočnu sekciju, u kojoj će se vršiti služba Božja u istočnom obredu, pa će se činiti i molitve za sveto sjedinjenje. Svetoga će Oca na kongresu zastupati kao delegat kardinal Sincero, tajnik Istočne kongregacije.

NJEMAČKA.

Konvertit Dr. Karlo Thieme. Koncem prošle godine uručio je kölnski kardinal Schulte svetom Ocu adresu i molbu njemačkih luterana za sveto sjedinjenje. Sveti Otac podijelio je blagoslov svima, koji su adresu potpisali. Vođa ovog unionističkog pokreta Dr. Karlo Thiemke prešao je u krilo katoličke crkve, pa je ovih dana u „Dresdener Sonntagsblattu" napisao otvoreno pismo, u kojem je opisao povijest unionističkih nastojanja protestantskih pastora. Neka Gospod Bog naspori ovaj rad!

BILJEŠKE IZ APOSTOLATA

Blagdan sv. Ćirila i Metodija dne 5. jula (ili nedjelja iza toga blagdana) je glavna svetkovina „Apostolata sv. Ćirila i Metodija". Svećenici, članovi Apostolata neka taj dan služe svetu Misu za sveto sjedinjenje, te za žive i mrtve članove „Apostolata". Svetu Misu neka oglase puku. Vjernici, članovi „Apostolata" neka taj dan primu svetu Pričest na nakanu „Apostolata". Na blagdan sv. Ćirila i Metodija (ili u osmini) mogu članovi „Apostolata" dobiti obilan oprost, ako se ispovijede, pričeste, te pomole na nakanu sv. Oca Pape.

Prinosi i darovi za „Apostolat Sv. Ćirila i Metodija". U ime darova i članarine poslaše „Apostolatu" dalje: Ante Vukasović, povjerenik u Beravcima, 40 Din, Adela Vachek, povjerenica u Našicama, 320 Din, D. Pavao Kranjčić, dekan i župnik u Pregradi, 41 Din, Josip Hajduković, župnik u Var. Toplicama, 102 Din, Ivan Koprivnjak, župnik u Bukevju, 10 Din, Josip Puceković, župnik u Dubrancu, 10 Din, Gustav Habunek, župnik u Jakuševcu, 10 Din, Stjepan Mikulček, župnik u Kravarskom, 10 Din, Andrija Busija, dekan i župnik u Novom Čiču, 10 Din, Josip Majs c, župnik u Odri, 10 Din, Stjepan Šoštarić, župnik u Starom Čiču, 10 Din, Mijo Posavec, župnik u Sv. Klari, 10 Din, Janko Stančić, župnik u Šćitarjevu, 10 Din, Mijo Stepanić, župnik u Vel. Gorici, 10 Din, Josip Martinec, upravitelj župe u Krapju, 25 Din, Župski ured u Novom Vinodolu 120 Din, Stjepan Kramar, profesor u Zagrebu, 24 Din, Martin Kovačević, dekan i župnik u Virju, 100 Din, Svećenstvo kotara ivanićkoga 20. Din. — Bog plati!

Povjerenici! U mjesecu julu nastojte ubrati od svojih članova članarinu „Apostolata". Ta je 6.— Din godišnje. Sabranu članarinu pošaljite Upravi „Apostolata sv. Ćirila i Metodija", Zagreb, Kaptol 29.

Širite „Našu Gospu Lurdsku". Pošto se od „Apostolata" još nije javio dostatan broj pretplatnika, nije kutić „Apostolata" u Našoj Gospi Lurdskoj još osiguran. Zato nastojte pronaći novih pretplatnika za „Našu Gospu Lurdsku", da naš kutić osiguramo. Novi pretplatnici neka izrijekom napomenu, da pretplaćuju list sa strane „Apostolata".

BORAC KRISTOV

(Nastavak)

Smrt kršćanima!

Čim je Roman izdahnuo, spusti se jaka kiša na zemlju. Pogasi vatru. Vojnici se razbjegnu. Mrtvo tijelo napola izgorjelo ostane na lomači. Nije dugo tako stajalo. Čim je kiša malo prestala, dođu kršćani. Uzmu tijelo mučenika Romana. Pjevajući psalme sahrane neustrašivog borca za Kristovu vjeru u grob....

— — — —

Prije još, no što je bio Roman osuđen na smrt, došao je Juraj u Nikomediju. Čim je došao javi se caru, da je kršćanin.

— Kako možeš biti pristaša tih ljudi?

— Ja care ne pristajem uz ljude, nego uz vječnoga i dobroga Boga.

— Zar se klanjaš čovjeku, koga su među razbojnicima razapeli?

— Jest, care. Klanjam se Kristu, koji je umro na križu, da nas svojom mukom i smrću spase. On je izmirio Boga i čovjeka.

— Ne razumijem to.

— Vi se pogani klanjate mnogim bogovima. Svaka prirodna sila ima svoga boga. Zar je to moguće? Zar je moguće da ima toliko bogova? Ti bogovi su isto kao i mi ljudi, po vašem shvaćanju. Oni su zavidni jedan drugom. Bore se međusobno, kao i mi ljudi. To nije moguće. Bog mora biti jedan, vječan, svet. On ne može imati promjene u sebi samome. On je stalan. U rok je svega, a sam nema uzroka izvan sebe. Pravedan, koji plaća svakom čovjeku po njegovim djelima.

— Ne ćeš me predobiti za kršćanstvo!

— Bez volje Božje, to nije ni moguće.

— Po mojoj naredbi ti gubiš službu.

— Neka bude volja Božja!

— Jurje, budi pametan! Odreci se vjere i možeš lijepo uživati kod mene!

— Kratkotrajan je ovaj život. Iza smrti nastupa vječnost.

— Bacit ću te u tamnicu.

— Care, sve je to u tvojim rukama. Možeš učiniti, štogod te volja. Ja te molim, da me otpustiš iz vojske.

— Kajat ćeš se, Jurje. Primam tvoju odluku.

— Nek se vrši volja Božja!

Juraj izlazi van. Otiđe među kršćane. S njima je od sada živio.

— — —

Saturno je kao lud pobjegao iz Antiohije iza smrti svetoga Romana. Bježao je u Nikomediju. Neki ga zloduh progoni. Muči ga. Ne da mu mira. Žeđ za krvlju kršćanskom pati ga. Želi u njihovoj krvi izmiriti savjest, što ga progoni.

Dok hrli u Nikomediju, odigrale su se ovdje čudne stvari.

Isti dan, kad su mučili biskupa Romana, nadvili su se crni oblaci i nad Nikomedijom. Munje sijevaju. Gromovi grme. Car prestrašen sjedi u svojoj sobi. Blijeda lica. Bez kapi krvi. Galerije mahnito leti po dvoru. Križanje munja zasjenjuje mu oči. Prasak gromova zadaje strah u kosti. Rutava mu savjest ne da mira. Čuje nutarnji šapat:

— Ubojice kršćana!

— To se njihov Bog srdi na me.

— Razarač sreće tolikih ljudi.

— Ne. Ne. Nisam kriv.

Bježi Dioklecijanu. On je car. On će ga zaštititi.

— Božanski care, zaštiti me!

— Što ti je, Galerije?

— Kršćani su podigli ovu oluju. Oni su vrači. Kazni ih smrću.

— To se njihov Bog srdi! Galerije, on je jači od nas.

U taj čas blijesne munja. Grom tresne u dvor. Zgrade se zanjišu. Stvari se razlete po sobama. Galerije se sruši na zemlju. Dioklecijan pane na koljena. Očajni krik razleti se dvorom. Sve stane bježati glavom bez obzira iz dvora. Sve se to dogodilo u tren oka. Najednom gusti oblak dima stane sukljati iz dvora. Prestrašeni glasovi dreče:

— Vatra! Vatra!

Svi u dvoru stoje kao okamenjeni. Prestrašeno bulje u dim. Izgubili su glavu. Tuda je prolazio bivši časnik Juraj. Čim je vidio požar pohrli na dvor. Tu vidi plač i jauk. Nitko se ne može snaći. Juraj viče:

— Vode! Vode, dajte!

Neki bježe po vodu. Trče na sve strane. Dok ovi lete po vodu, spusti se gusta kiša na zemlju. Uz kišu i pomoć ljudi brzo se ugasi vatra.

Na polasku stisne car Jurju ruku:

— Vojniče vrli, hvala ti!

— Bogu hvala.

Brzo je kiša stala. Opet je sunce žarko zasjalo. Ptice zacvrkutale. Čini se, kao da ništa nije ni bilo. Ljudi su se u dvoru snašli. Postali su kao i prije.

— Galerije, to je osveta kršćana, veli Romula.

— Tako mi Jupitra, ako to nisu načinili njihovi vrači.

— Pođimo do cara i tražimo smrt kršćana.

— Hajdemo.

Dolaze caru. On se već sabrao. Opet se smatra većim čovjekom od svih ljudi.

— Božanski care, ovaj požar nije od munje. On je podmetnut.

— Zar nije grom udario u dvor?

— Nije caru. On je udario u blizini.

— To je bio znak srdžbe bogova, što oklijevaš istrijebiti kršćane s lica zemlje.

— Kazni ih mačem i ognjem, što su podmetnuli požar.

— To je već drugi put požar učinjen od kršćana.

— To je urota protiv tvoga božanstva.

— To je povreda tvoje časti.

Car ih nijemo gleda. Ne će ni da pisne.

— Pokaži im, da si ti gospodar u državi.

— Kazni ih sve smrću. Bogovi će te krijepiti.

— Kako su mogli kršćani podmetnuti vatru?

— Pun ih je dvor.

— Gdje?

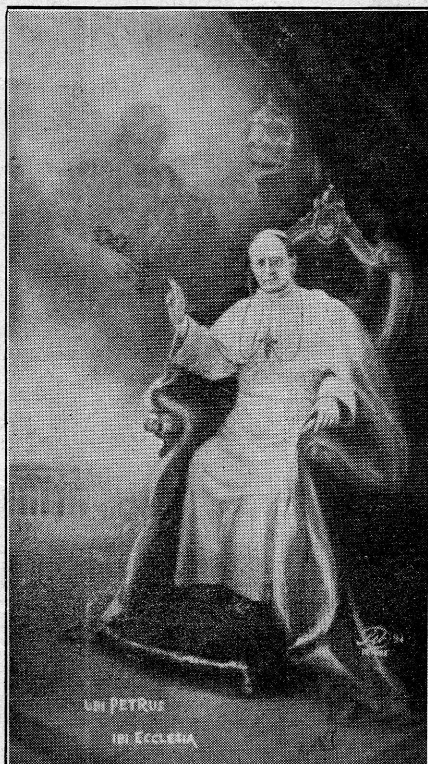
— Ima ih među služinčadi, robovima, vojnicima.

— Oni su kao drač. Čim ih više progoniš, tim ih više ima. Oni se svagdje zavuku. Tako su došli čak i ovamo. Nitko nezna, koji je kršćanin.

— Kako ćemo to saznati?
— Odredi, da svi dvorjanici imadu žrtvovati našim bozima. Tko ne će htjeti žrtvovati, taj je kršćanin. Po tom se najprije otkriju.
— Divno. Sutra slavim svoga zaštitnika Eskulapa. Svi moraju žrtvovati.
— Tko ne će da žrtvuje, taj ne iskazuje tebi božanske časti.
Sutradan pozove car sav dvor, da žrtvuju njegovu zaštitniku bogu Eskulapu. Prvi žrtvuje car. Zatim Galerije. Kći Dioklecijanova Valerija i žena mu Priska žrtvuju protiv svoje volje. One nisu bile još kršćanke. Samo su se nešto malo uputile u vjeru.
— Zašto da žrtvujemo kamenu? Zar je dostojno čovjeka, da se klanja tvari-kipu, koga ljudi izmisliše?
— To je bog! Moj je zaštitnik. On mi daje zdravlje.
— Zdravlje ti može dati samo svemogući Bog, gospodar neba i zemlje.
— Zar si ti, Valerijo, kršćanka?
— To još nisam.
— Onda smjesta žrtvuj ili će ti sada krvnik odrubiti glavu.
Valerija preko srca uzima zrnce tamjana i baci ga u žaru pred bogom Eskulapom. Za njom to učini Priska i drugi pogani. Mnogi robovi i dvorjanici plate glavom. Nedužna krv mučenika orosila je crnu zemlju. Njihova smrt bila je zalog za kršćansku slobodu, koja je doskora došla...

— — —

Taj dan izda Dioklecijan novi ukaz, po kojem svi kršćani moraju platiti glavom, ako se ne odreknu svoje vjere.
Plač i lelek odjeknu carstvom. Progonstvo se nastavi svom okrutnošću. Svim mučilima zlostavljaju kršćane. Hrabro se drže. Dragovoljno umiru za svoju vjeru. Najviše je bilo mučenika na istoku, gdje su vladali Dioklecijan i Galerije.
U ovo vrijeme razdijelio je Dioklecijan državu u četiri dijela. Glava države je on sam. Usto mu pripada krajnji istok. Sjedište mu je Nikomedija. Uz bok mu stoji, kao suvladar drug Maksimilijan. Njegovo je područje zapad. Sijelo mu je u Milanu. Uz oba cara stoje dva cesara. To su Galerije, koji stoluje u Mitrovici i Konstancije Klor, koji ima svoj dvor u Trieru u Galiji. Svi su se ovi oborili na kršćane osim Konstancija Klora. On ih je puštao na miru. Pače ih je zaštićivao, koliko je smio i mogao. Njegove su čete većinom bile sastavljene od kršćana. Te će čete kasnije izvojštiti pobjedu sinu Konstancijevu Konstantinu, koji će dati slobodu kršćanima....
Mučenika je bila sva sila. To je najveći progon crkve, što ga je uopće bilo. Progon se provodio po čitavom carstvu. Kršćana je bilo nekoliko milijuna u ono vrijeme. Od tolikog broja kršćana mora biti mnogo i mučenika...
Našlo se i izdajica. Odrekli su se svoje vjere. Čast i bogatstvo su ih zanijeli. Muke drugih kršćana zadale su im strah u kosti. Ovi su se iznevjerili Kristu. Sramotno ga ostaviše...
Malo je bilo ovakvih. Većina ih je podnijela strašne muke za svoju vjeru. Ovi su danas uzor nama, kako treba ljubiti i javno ispovijedati svoju vjeru.
Među mučenicima bio je i sveti Juraj, bivši časnik u carskoj vojsci.
Kako se odrekao časti povukao se Juraj u samoću. Nikuda ne izlazi. Po noći se sastaje s kršćanima. Skupa se mole Bogu. Traže jakost za sebe i za drugu braću. Jurja progoni misao, da ide caru, i da mu kaže otvoreno, da su ovo nepravde, što ih on nanosi kršćanima. Moli se za rasvijetljenje...
Buntovnički pokret u Siriji napreduje. Dioklecijan se boji za svoju glavu. Galerije isto tako. Usto ih progoni utvara, da su okruženi sa svih strana urotnicima. Galerije iza navješćenja oštrih progona pobjegne u Mitrovicu.

SV. OTAC PIJO XI.
Papa Katoličke Akcije i Apostolata sv. Ćirila i Metodija

Tu se obori svom žestinom na kršćane. Dioklecijan ostane u Nikomediji. Zatvorio se u svoje odaje. Nikoga ne pušta k sebi. Postaje sve okrutniji prema svakome. U nikoga nema povjerenja. Sumnjiči sve. Mrzi čitav svijet. Da, i samoga sebe. Protiv kršćana bijesni. Sve oštrije mjere izdaje protiv njih. U njihovoj krvi želi umiriti savjest. Traži nasladu života. Uz to ga progoni plač kršćana. Vidi ih, gdje pružaju ruke prema njemu.
— Ubojice naš! Mi ćemo te zadaviti!
— U pomoć! U pomoć!
Vojnici ulaze. Nema ništa!
Bila je to utvara njegove bolesne mašte.

(Nastavlja se.)

Karlo Ivančić.

NAPRED K CILJU!

I u lipnju, mjesecu presv. Srca Isusova uznapredovalo je sakupljanje doprinosa za novo Marijino zavjetno Svetište u Zagrebu. Broj doprinosnika povećao se je i u Zagrebu i u pokrajini. I povjerenici su počeli življe raditi. Oni, koji su se toga posla prihvatili, ne samo iz ljubavi k Lurdskoj Djevici, nego i s čvrstim pouzdanjem u njezinu pomoć, imali su već do sada lijepih uspjeha, kako se vidi iz popisa doprinosa, koje dijelom objelodanjujemo.

Da se u čast dragoj Majci Lurdskoj pokret za sakupljanje doprinosa što više proširi, današnjem broju „Naše Gospe Lurdske" prilažemo poseban apel na sve Hrvate katolike, da nam svojim doprinosom pomognu te što prije pristupimo izgradnji hrvatskog zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske u Zagrebu.

Uprava je Svetišta ovih dana pristupila savjetovanju o nacrtu novoga Svetišta. Marija je pomogla, da su se za tu stvar počeli zanimati neki naši najčuveniji umjetnici i arhitekti te se nadamo, da ćemo u najkraće vrijeme doći do konačnog nacrta, koji će odgovarati i našim željama i dostojanstvu One, u čiju čast i slavu taj monumentalni hram hoćemo da izgradimo.

Od potrebe je stoga, da se Marijini štovatelji svojski dadu na posao. Do postavljenoga cilja ćemo doći, ako se svugdje, u svakome gradu, varoši i selu bude sabiralo, ako gorljivi Marijini štovatelji pokucaju na što više vrata dobrih Hrvata katolika.

Molimo Bezgrešnu Djevicu, da vam dade što više takvih apostola.

Svima dobročiniteljima, dosadašnjim i budućima, koji su do sada i koji će od sada moliti i raditi. za ostvarenje ovog veleважnog poduzeća, molimo od prečiste i čudotvorne Lurdske Djevice obilje duševnih i tjelesnih milosti. **Uprava Svetišta.**

ČUDO, KOJE SE NE VIDI

Liječnik me uzme za ruku i tiho mi ukaže na jednu djevojku, koja sjedi blizu vrata Liječničkog Ureda (u Lurdu).

— Pogledajte tu žensku, reče liječnik. Djevica ju je pohodila i ozdravila.

Pogledati je? Ah, Gospode! Nije trebalo da mi bude pokazana. To je lice, koje na prvi pogled svraća na sebe pozornost i zadržava ga.

Ulijeva ti strah s onom svojom velikom udubinom na mjestu nosa, koji je izjeden. Sve je lice razoreno, gnusno. Rak ga je pretvorio u više nego mrtvačku glavu. A meso modro i krvavo njezina lica, iz kojega gledaju sumorne oči, stvara utisak lica, kojemu je koža oderana, koje je uzduž i popreko iznakaženo, izrovano užasnim i neizlječivim ranama.

Kad je prepoznala liječnika, ustala je i pokušala da se nasmije. Kakav posmijeh! Još od toga osjećam grozu i priznajem, da sam se morao boriti protiv fizičkog utiska i nehotične odvratnosti, koja mi je uzmutila srce.

Moj joj prijatelj ljubezno stisne ruku. Njegove su oči gledale nešto drugo, a ne užasni prizor, nad kojim su se svi prolaznici užasnuli.

On je gledao na dušu. A duša je bila lijepa, obnovljena pokajanjem, preobražene oproštenjem i pomilovanjem. Njega dakle nije smetala užasna bolest, koja je nemilosrdno izjedala pokvareno tkivo lica i ovu ženu pretvarala u strašilo, kojemu se mnoštvo uklanjalo?

Ona nam je sama ispripovjedila svoju povijest, a s velikom i vedrom poniznošću, s toliko dražesti i resignacije, da nam je njezina ispovijest suze mamila, suze ganuća, koje iz srca potiču, kad je ono dirnuto u najintimniji i nadublji osjećaj.

— Ja sam mrzila presvetu Djevicu, reče nam. Ja sam je vrijeđala. Ja sam klela i psovala Boga za godine i godine, uporno, bjesomučno. Ja sam znala skoro poludjeti, ako sam o Lurdu čula govoriti. Željela sam, da je Bezgrešna živa, da je mogu vidjeti, da je teže mogu uvrijediti, da se bjesnije mogu blatom nabacivati na njezinu čistoću, da je mogu bez prestanka proklinjati. Te riječi, koje su opetovale hule, izašle su na usta tako gnusna, bile bi nešto užasna, kad bolesničin pogled ne bi pokazivao njezinu žalost i veliko pokajanje.

Da, jedvice izusti — ja sam sve to učinila i mnogo gorega. Kad na to pomislim, strah me hvata. Ta to je tada za sigurno đavao bio u meni.

Ona je za jedan čas stala i ukočila svoj pogled. Prošlost puna mržnje i prkosa obnavljala se je u njezinoj uspomeni i još uvijek ju je mučila.

Liječnik je ljubezno nagovori:

— Majka Božja Lurdska htjela je da vas ovdje vidi i dovela vas je amo za ruku.

— Da, jedva izusti; ona, ona, o nitko drugi. A onda kao u zanešenju počne da mi pripovijeda, kako ju je blažena Djevica oborila upravo u času njezina nedostojnog gnjeva. Bio je to iznenadan udarac, koji ju je oborio, dok je još sva drhtala od jarosti, pred noge Gospina kipa, koji je bio podignut na jednome raskršću.

— Ruke sam bila digla u vis prema njoj da je prokunem. Sipala sam na nju užasne poglede. Govorila sam joj, kako govorimo živoj osobi, koju mrzimo. Htjela sam da je smrvim pod svojim nogama. Kad najednom osjetim, da mi koljena klecaju, a oči potamnjuju. Vrtoglavica mi spopane mozak i moje usne, koje su još htjele da proklinju, nisu se više mogle otvoriti.

Posrnem i moje ruke uzalud potraže oslon. Oko mene su ženski glasovi kričali kao izvan sebe: „Majka Božja ju je kaznila!" Užas me spopane, izgubila sam pamet, činilo mi se je, da ću umrijeti. A onda, da ni sama ne znam kako, bez udarca bačena sam na koljena i stala sam da jecam, a međutim sam bez prestanka gledala na blaženu Djevicu, koja mu se je smiješila. Ne! Ona nije htjela da me kazni. Ona me je, poniženu i drhćuću bacila pred noge svoga milog kipa da me spasi.

Sav ganut upitam je:

— Jeste li u taj čas obećali, da ćete doći u Lurd?

— Da, odgovori mi ona. Ali ne u svrhu da budem ozdravljena. Ja ne ću ozdraviti, ja to i ne želim. Trpjeti još više, to je, što molim. Ne želim ozdravljenja, nego jedino molim za strpljivost i resignaciju... Molim za snagu da odvažno snosim kaznu, da uzmognem što bolje okajati svoje grijehe. Za jakost da živim sa žigom sramote, koji me muči, da naknadim za svoj zločin.

Ona je sve to govorila blago i pod glas. Samo smo je mi mogli čuti. Suze joj potekoše niz lice, suze iz onih njezinih crvenih i natečenih očiju, a niz one brazde, koje su isprekrižale njezino uništeno lice.

Neki posjetitelji Liječničkog Ureda opazili su je iz dna dvorane i mislili, da ona plače od boli i očaja.

Mi, koji smo upoznali tajnu ove duše i veselje, koje ju prožimlje, mi blagoslivljemo Djevicu, koja nam je otkrila to čudo.

Kad se je djevojka odalečila, ostadosmo obojica za nekoliko minuta na istome mjestu, gdje nam se je činilo, da još slušamo onaj pokajnički glas i pokorničke izljeve.

— Zar ne, da je to lijepo ? reče mi liječnik.

Nisam mu odgovorio. Nisam mogao da odgovorim. Uzbuđenje me stiskalo. Osjećao sam, da bi sama jedna riječ bila dostatna da mi provale suze.

Moj se je prijatelj makinalno prihvatio fotografija bolesnika, koji su čudesno ozdravili. Ali kad sam mu se približio, opazio sam, da uopće ne pregledava fotografije. I on je, tronut, premišljao u sebi ovaj susret. I on je također plakao...

Ali on je plakao od radosti. Jer usprkos njegove čednosti, nametala se je misao, jača od njegove čednosti, da poslije blažene Djevice, njemu i njegovoj sućutnoj ljubavi ova dojučerašnja huliteljica duguje milost pokajanja i nebeski dar oproštenja.

(„*Revue de Lourdes*", *lipanj* 1934.) **Rene Gaëll.**

VIJESTI IZ SVETIŠTA

ZA HRVATSKI LURD! Tako glasi naslov letaku, koji je priložen današnjem broju „Naše Gospe Lurdske". Molimo Marijine štovatelje, da ovaj letak što više prošire i da po uputama u njemu rade. Ko treba više letaka, neka piše na adresu: Hrvatsko zavjetno Svetište Majke Božje Lurdske, Zagreb, Vrbanićeva 13. **Uprava Svetišta.**

DANAŠNJEM BROJU priložen je ček Svetišta.

LURDSKA VODA. Ko želi imati lurdske vode, može je još dobiti. Pojedincima šaljemo samo po jednu malu flašicu.

ZAGREBAČKE MJESEČNE DOPRINOSNIKE molimo, da uvaže, da nam zbog pomanjkanja prostora nije moguće svaki mjesec njihov doprinos objelodaniti u listu. Radi velikog broja doprinosnika to možemo da učinimo jedan, najviše dvaput godišnje.

KIP SV. ANTUNA već je otpremljen iz Trenta. U Zagreb će prispjeti do nekoliko dana. Naknadno će biti objavljeno, kada će uslijediti blagoslov kipa. Kip je prvorazredno umjetničko djelo.

KRUH SV. ANTUNA. Ova karitativna ustanova priredila je na blagdan sv. Antuna obilan ručak za siromahe. Izdano je 50 obroka. Svaki utorak dijeli se među siromahe kruh, djeci po $\frac{1}{4}$ kg, odraslijima po $\frac{1}{2}$ kg. Prošle zime davan je preko Pučke kuhinje dnevno kruh za 50—60 obroka. Mimo utorka kruh se i dalje izdaje dnevno, a i u novcu se dijele omanje pripomoći.

KARITATIVNI ODBOR MAJKE BOŽJE LURDSKE iz vlastitih sredstava i iz sredstava, što mu ih je stavila na raspolaganje zagrebačka karitativna centrala podijelio je prošle zime među siromahe u živežnim namirnicama, izravno ili putem Pučke kuhinje: brašna 417 kg, riže 95 kg, šećera 35 kg, špeka i masti 65 kg, sira 93 kg, graha 242 kg, jaja 190 komada, drva 500 kg, ječma 60 kg, soli 20 kg, luka 50 kg, krumpira 825 kg, kupusa 380 kg, paprike 1.50 kg. Odbor je proveo akciju za sakupljanje mjesečnih doprinosa za karitativnu akciju, da nastajne zime Pučka kuhinja uzmogne pripomagati još veći broj siromašnih i nezaposlenih obitelji.

BLAGDAN PRESV. SRCA ISUSOVA proslavljen je s devetnicom, koja je bila dobro posjećena. Na blagdan je mnogo vjernika pristupilo k svetoj pričesti.

ANTUNOVO U SVETIŠTU. I za blagdan velikog padovanskog čudotvorca pripravili smo se s dobro posjećenom devetnicom, a na sam blagdan crkva je bila dupkom puna Antinih štovatelja, koji su u velikom broju pristupili k sakramentima svete pokore i pričesti.

Poslije podne obavljen je po franjevačkome obredniku blagoslov liljana te blagoslov i posvećenje dječice u čast sv. Antunu. Nakon toga razvila se je odnosna procesija s liljanima, koje su nosila djeca i njihovi roditelji.

TREĆI RED je u lipnju održao 2 sastanka i 2 odborske sjednice. Mala knjižnica Trećega Reda počela je svojim djelovanjem, isto tako i „euharistijska sekcija". Treći Red je pod crkvenim barjakom sudjelovao procesijama velikog i malog Tijelova. Priprema se, kako da s ostalim društvima sudjeluje u srpanjskom hodočašću Zagreba u Mariju Bistricu.

DRUŠTVENE VIJESTI. Na sastanku Katoličkih muževa u lipnju predavali su: predsjednik dr Ilija Seder, tajnik Janko Željeznjak i član I. Đukić. — Katoličkim ženama predavao je duhovni vođa, monsignor dr Vjekoslav Wagner i predsjednica Dapčić Marija. — Vitezovima sv. Antuna: duhovni vođa, blagajnik Vesely Ivo i dr. Juraj Šćetinec. — Katoličkim djevojkama: potpredsjednica Mira Živković, monsignor dr Vjekoslav Wagner i duhovni vođa. Društva se u srpnju i kolovozu ne sastaju.

IZ DRUŠTVA KATOLIČKIH ŽENA. Dne 21. lipnja održalo je društvo redovitu ustanovnu skupštinu, na kojoj su izabrane slijedeće gospođe u upravu: Dapčić Marija za predsjednicu, Babić Marija i Badalić Ana za potpredsjednice, Svoboda Zlata i Megyery Magdalena za tajnice, Dernuk Alojzija za blagajnicu. Za odbornice gđe: Arzenak, Degoricija, Knežić, Kufrin, Petović, Pleić, Ružić, Seder, Schoeppel, Sinčić, Sokolić.

DVORANA MAJKE BOŽJE LURDSKE. Na Tijelovo, 31. svibnja završena je ovogodišnja sezona priredaba u Dvorani sa uspješnom akademijom. Od rujna prošle godine do svršetka svibnja ove godine održane su skoro svake nedjelje i blagdana birane priredbe, napose za djecu, napose za odrasle. Davano je 35 religiozno-moralnih, poučnih i šaljivih predstava, 5 akademija s bogatim programom, 25 solo scena, 23 deklamacije.

ZASTAVA MAJKE BOŽJE LURDSKE. Umjetnica gospođa Zenaide Bandur preuzela je da besplatno izradi zastavu Svetišta. Zastava će biti od teške svile u bijeloj i plavoj boji. Na bijelom i plavom polju bit će od umjetnice naslikan velik medaljon u ranijoj gotici, koji će s jedne strane prikazivati Majku Božju Lurdsku sa svetom Bernardicom, a s druge strane Mariju bez grijeha začetu sa sv. Bonaventurom i blaženim Duns Skotom. Sa svake strane bit će naslikana po 4 okrugla manja medaljona, koji će s jedne strane prikazivati 4 čudotvorne Gospine slike franjevačkih svetišta u Sinju, Splitu, Šibeniku i Visovcu, a s druge strane 4 franjevačka samostana (Visovac, Makarska, Zaostrog i Zagreb). Obje će strane biti izvezene u narodnim motivima. Zastava će imati odgovarajući držak od bijeloga javora sa pozlaćenim kopljištem, koji će na vršku ukrašivati masivna pozlaćena šesterokraka zvijezda.

UPOZORENJE. Doprinose, zahvalnice, prijave za povjerenike, narudžbe lurdske vode molimo slati samo na adresu: Hrvatsko Zavjetno Svetište Majke Božje Lurdske, Zagreb, Vrbanićeva 13.

POVJERENIKE molimo, da svršetkom svakoga mjeseca putem čeka Svetišta doznačuju sakupljene doprinose i darove te ujedno i popis doprinosnika, da ih uzmognemo u listu objelodaniti.

Milodari za gradnju Hrvatskog Zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske

PAZI, KAD ŠALJEŠ NOVAC! Sve uplate za Svetište šalju se samo čekom Svetišta broj 32.153 ili poštanskom uputnicom izravno na adresu: Hrvatsko Zavjetno Svetište Majke Božje Lurdske, Zagreb, Vrbanićeva 13. Naznačite uvijek, u koju svrhu šaljete novac (za gradnju Svetišta, za svete Mise, za zastavu, za lurdsku vodu, sličice itd.).

Svi, koji bilo kako doprinose za izgradnju Svetišta, postaju dionici svetih Misa i svih molitava, koje se za dobročinitelje izgovaraju u Svetištu.

MJESEČNI DOPRINOSI

ZAGREB:

Po Din 50: Dr Franjo Zagoda, Obitelj Vasić, Dr Janko Šimrak, Dapčić Marija. — **Po Din** 30: Živković dr Andrija. — **Po Din** 20: Polegeg Karolina, Kaptol. Pogreb. Društvo, Magdić Zora, Neidhard Olga, Obitelj Badaj, Obitelj Sayer, Obitelj Kovač, Mandić, Kristina, Kosina Josipa, Maurović Ana. — **Po Din** 15: Popović Marija, Marohnić Uršula, Obitelj Šantok, Vuksan Franciska. — **Po Din** 10: Žapčić Ana, Neznanović Sofija, Grgec Josipa, Schreiber Julija, Prikryl Gabrijela, Boraček Dominik, Bilokosić Nikola, Remeta Jenka, Dvoršak Ivan, Krušić Vilma, Cambi Jakov, Kožul Špiro, Grgurić Paula, Obitelj Hubeny, Mihajlović Mila, Karšin Barbara, Bozant Milica, Lončar Ivana, Bohran Marija, Kolbe Aklesandar, Šimončić Marija, Stanić Milka, Seršenova Ljutomer, Vinara, Kolander prof. Zlatko, Grabarić Magdalena, Vladimir Georg, Fleischmann Katica, Kumić Fanika, Šklebar Marija, Kaljužnij Zlata, Brcković Antonija, Sironić Vladimir, Huber Marija, Hafner Elizabeta.

MJESEČNI DOPRINOSI

POKRAJINA:

Brod na Savi: Tunuković L. i R. 10. — **Cerje Tužno:** Mihalić A. 10. — **Duga Resa:** Polović Kata 10. — **Đurđevac:** Kovačić Nikola 100. — **Karlobag:** Bačić Marija 10. — **Kostajnica:** Frohlich A 10. — **Nedelišće:** Kodela M. 5. — **Plavno:** S. Sivoš 10. — **Požega (slav.):** Tajković M. 30. — **Sarajevo:** Novaković Milica 10. — **Varaždin:** Frischbach H. 10, Suppan O. 5, Kocberl J. 5, Mesek E. 5, Suppan K. 5, Marciuš A. 5. — **Vel. Gorica:** Demerec Lj. 20, Toth A. 5, Leber B. 2, Lesić O. 5. — **Zenica:** Šumiga M. 20.

PRIGODNI DOPRINOSI

ZAGREB:

Po Din 1.000: Bartolac D. — **Po Din** 200: Forster Josip. — **Po Din** 120: Prodanović Ludovika, Krmpotić Josip. — **Po Din** 100: Ress Anton, Hribar Katica. — **Ppo Din** 40: Lederer Danica, Marjanović Stjepan. — **Po Din** 50: dr Z. pl. Farkaš, Čimić Zora (2 put), Obitelj Vasić, Obitelj Kovačić, V. S. (za primljenu milost), dr Ilija Seder, prof. dr Marin Katalinić, N. N. učiteljica, Reicher Marija. — **Po Din** 30: Lazički Franjo i Franciska, Jemrić Marija, N. N. — **Po Din** 20: Obitelj Medved, Patrčević Pavao, „Neptun" d. d., Asl Marija, Gentzkow Antonija, Šoban Franjo, Prejkrat Paula.

PRIGODNI DOPRINOSI

POKRAJINA:

Aljmaš: Zl. Vrućina 10. — **Banja Luka:** Boban A. 10. — **Beograd:** Glasnović Dr. 20. — **Brezovljani:** Ivanović A. 10. — **Brsečine (kod Trstena):** Belemečić Ilija 30. — **Draganići:** Rubinić I., opć. bilj. 100. — **Dugoselo:** Rošker K. 20, ista sabrala 12. — **Gračani:** Miholić P. — **Ivankovo:** Krauth A. 40. — **Hercegnovi:** Juras R. 5. — **Josipdol:** Turkalj Fr. 40, isti 50. — **Karlovac:** Unger Marija 50. — **Koprivnica:** Maslovac V. 10. — **Kraljevica:** Prof. Valjato Ivan 40, Moderčin Ivka 25. — **Mitrovica: (Sremska):** Gašparac Fr. 100. — **Obrež:** Stj. i Agn. Lončarević 24. — **Ogulin:** Lovnički I. 20. — **Omišalj:** L. V. 50 (u zahvalu za primljenu milost), J. Lesica (u zahvalu) 10. — **Našice:** Kubaš 21. — **Nova Kapela Batrina:** A. B. Pintar kapelan 50. — **Novoseljani:** M. F. — **Novigrad (Podravski):** Vizvari Stjepan 100 (kao prvi obrok). — **Podgrađe (Nijemci):** P. Marijanović (u zahvalu) 10. — **Požeške Sesvete:** Galeta J. 20. — **Prelog:** Sestre Milosrdnice 20. — **Rogoznica (šibenska):** Grba E. B. 10.—

POVJERENICI:

Zagreb — Čč. Sestre sv. Križa, Dječja klinika: **Din** 109.

Varaždin — Orešković Slava: Din 160. Doprinijeli su: po Din 10: Butija Dragica, Kisiček D., Mužek Vier Milan, Lozar Vlado, Debeljak, Galetić Sofija, Fritzhand Makso. — **Po Din 5:** Bolfek Terezija, Pavlić M., Obitelj Kovačić, Obitelj Novak, Marčec, Mores, Matanović, N. N., N. N., Antolković N. N., F. S., Lisjak, Husnjak Julio, Martinčević, S. D., Nemet Fanika.

Đurđevac — Lovašen Petar: Din 80.

Varaždin — Suppan Otilija: Din 470. Doprinijeli Obitelj g. Dubin — Hertl 200 (za 10 mjeseci), po Din 20: Gotal Jelisava, Delija Terezija, Kraljić Ljubica, Junačko Ana, Bunić Josipa, Štuhec Monika, Šic Marija, Po Din 10: Suppan Zlata, Grubić Milka, Piksa Marija, Ožeg Štefa, Po Din 5: Kaniški Marija, Spaniček Ljubica, Keiser Suzana, Samac Mato, Hrastić O. S. Mjesečno po Din 10: Firschbach Hermina; po Din 5: Koerbel Julija, Mesek Elza, Suppan Krunoslav, Marciuš Aleksa, O. Š.

VANREDNI DOPRINOSI:

Jurković Fran, ravn. grad. škole u m., Sušak: 60 komada srebrenog, bakrenog i nikljanog staroga novca, 1 zlatni prsten, 7 mjedenih narodnih dugmeta.

Treći Red, Zagreb: crvene i zelene zavjese za Svetohranište.

Gospođa Petković Stanka, Zagreb: 1 veću i 1 manju bursu za sv. pričest, plašt za veliki ciborij.

ZAHVALNICE.

Čitave ove zime odležala sam u teškoj bolesti, za koju nije bilo puno nade da ću je preboljeti. Mirno i u Bogu pouzdano sam to podnosila, obećavši, ako ozdravim, javno se zahvaliti putem glasnika „Naše Gospe Lurdske". A eto ja sam potpuno ozdravila i danas vršim svoju dužnost. Hvala nebeskoj Majci! moleći je i dalje da nam sačuva zdravlje i dade uspjeha u našem radu, da možemo što uspješnije raditi na polju njezine slave.

Zagreb, 23. svibnja 1934. **Lazički Franciska.**

Majka Božja mi je pomogla. Mariji hvala! Za zavjetno svetište Gospe Lurdske šaljem svoj doprinos.

Omišalj na Krku, 22. lipnja 1934.

L. V. rođ. Ž.

U znak izvršenja zavjeta šaljem dar za gradnju svetišta Majke Božje Lurdske i ujedno javnu zahvalu za udijeljene mi milosti, kako sam Mariji obećala.

Split, 12. ožujka 1934. **K. Bonačić.**

*

PREPORUČAJU SE U MOLITVE:

Obrijež — Agneza Lončarević, sebe i obitelj.
Prelog — Škoda Klara.
Zagreb — Hribar Katica: potrebe svoje obitelji.
Zenica — Šumiga Martin, za zdravlje.
Ivankovo — Krauth Anica, za ozdravljenje.

ZA ZASTAVU MAJKE BOŽJE LURDSKE: Klaužer Anton Din 50, Butković Josip Din 5.

JERONIMSKI VJESNIK

Jeronimske knjige za ovu jesen tiskaju se, a neke se već i svršavaju, te će do blagdana sv. Jeronima biti sve gotove. Bit će vrlo lijepe, zanimljive i vrijedne, pa već sada pozivamo sve, da za njih štede novac. Dobit će se kao i lane: 3 knjige za 10 dinara, 5 knjiga za 20 dinara ili 9 knjiga za 40 dinara.

Najnovije štivo po dinar jest svezak pod naslovom „Što je Papa Hrvatima?" Napisao je to dr Ferdo Rožić, predsjednik Društva sv. Jeronima, tako sjajno, tako poučno i tako lijepim pučkim načinom, da će u nizu dosadanjih svezaka „Jeronimskog Svijetla" ovo svakako biti svima najmilije i najčitanije štivo. A kako danas ugled i značenje Sv. Oca Pape u cijelom svijetu raste i jača, baš nam dobro dolazi ovo štivo, koje nam kaže, što je Namjesnik Kristov i nama katolicima Hrvatima. Dobiva se kod svetojeronimskog povjerenika.

Gdjegod hoćete priredite kakvu predstavu na selu, uzmite i izvedite seljačku glumu „Vuk u ovčjoj koži" od dra Josipa Andrića, jer je to najbolja gluma za selo, napisana iz pravog seljačkog života i puna žive dobre pouke. Dobiva se kod Društva sv. Jeronima.

DAROVI ZA OLTAR KRALJICE HRVATA U JERUSALIMU.

Osim plemenitih darovatelja, kojih smo imena donijeli u prošlim brojevima našega lista, darovali su za jerusalemski hrvatski oltar još ovi:

Po 500 Din: M. Korošec iz K. — Po 440 Din: M. Rajher iz Rivca Berri. — Po 100 Din: J. Franić iz C. i J. Veramenta iz D. — Po 90 Din: T. Matiša iz K. — Po 50 Din: P. Martinac iz S., A. Matković iz Crested Bjtte, Stj. Posavec iz K., M. Walter iz V. (sakupila), Treći Red sv. Franje, Kaptol (sakupili), J. Škiljan iz C. (to je drugi dar plemenitog darovatelja) i O. Lešić iz V. G. — Po 30 Din: N. i D. Šoštarić iz Zagreba, A. Kućan iz H. i M. Klarić iz N. G. — Po 20 Din: M. Hodalin iz B., B. Svozil iz P. S., J. Tavaris iz K., A. Martinović iz F., S. Cesarec iz J., J. Zdunić iz D., F. i K. Cvilinder iz Zagreba, M. Babić iz B., M. ud. Stojanović iz B., S. Mrljić iz V., i I. Jarić iz V. K. — Po 15 Din: J. Trepšić iz S., S. Križanić iz J. — Po 12 Din: E. Domić i A. Sonta iz S. i G. Cesarec iz J. — Po 10 Din: B. Medved iz P., P. Bjčar iz P., M. Karašić, A. Haman, K. Kranjčec M. Harapin, M. Metz i J. Tepšić iz P. B., F. Leskovar iz V. D., I. Trstenjak iz Newyorka, M. Crnković, S. Šarić iz T., I. Lozančić iz P., A. jd. Mijatović iz D., I. N. Matišić iz T., I. Svalina iz R., M. Franjka i J. Ivanek iz Zagreba, M. Grgurić iz M., E. i S. Emanović iz S., K. Gundeć iz K., T. P. Riđanović iz M., T. Kočer iz Zagreba, S. M. Zelić iz K., M. Špehar iz P., T. Hjdolin iz B., P. Školjarev iz K., T. Muštra V. iz S., E. Majcen, I. Mihinec, N. N. i B. Horvat iz Zagreba, N. N. iz S. I. Z., Z. Vrček iz J., D. Žmajc iz Zagreba, K. Tonšetić, B. Noršić i V. Noršić iz S., S. Palešćak iz Zagreba, M. Smolić iz O., I. Gregorić iz K., A. Kreicler iz Zagreba, Župni ured iz B., J. Markač iz Zagreba, M. Brnabić iz S. B., D. Šimunić, M. Car i S. Car iz Š., D. Frajman, K. Findrik, Z. Kolander, A. Žman, D. Horvat iz G., T. Fraisman, G. Breitenberg, D. Vidmar iz Zagreba, D. Miković iz V., E. Ilić iz B., č. ss. Mihelina, Amentarija, Publija, Antonijana iz V., T. Saić, K. Jančić, N. Radanović, A. Požar, B. Turk, F. Kovačić, L. Hrastovčak, M. Pili i s. R. Derežan iz V.

Hvala svima! Presveta Gospa, Kraljica Hrvata, ne će ostat plemenitim darovateljima dužna! Ne zaostanite ni drugi, koji ste plemenitog hrvatskog katoličkog srca, te pridonesite što prije svoj dio za kapelicu Kraljice Hrvata u Jerusalemu! (Darove prima Odbor za gradnju jerusalemskog oltara Kraljice Hrvata, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21., Društvo sv. Jeronima).

DAROVI ZA KUĆU DOBRE ŠTAMPE.

M. Smjerug iz G. 100 Din. — Treći Red sv. Franje iz P. 42 Din. — Po 30 Din: Pučka knjižnica, Ist i M. Gaži, župnik u V. B. — Po 10 Din: D. L. Fabijanić iz V., Ž. F. Hagre iz N. B., L. Klaić iz G., D. Mirković iz V., D. Strodl iz Zagreba, A. Springer iz L., P. D. iz Zagreba, Žjpni uredi Babinopolje, Cvirtović Jezera, Lički Novi i Podstrana.

HODOČAŠĆE U BUENOS AIRES

na svjetski euharistijski kongres bit će pod pokroviteljstvom preuzv. gosp. dra Ivana Ev. Šarića, nadbiskupa vrhbosanskoga, od 19. rujna do 7. studenoga. Cijena 16.500 dinara. Prijave prima najkasnije do 1. kolovoza Jeronimski Putnički Odbor, Zagreb, Trg Kralja Tomislava broj 21.

PROGRAM TRINAESTOG PUČKOG HODOČAŠĆA U LURD

Iz Zagreba se polazi 10. kolovoza (augusta), tako da smo u Lurdu 15. kolovoza na dan Velike Gospe.

10. kolovoza: poslije podne odlazak iz Zagreba, glavni kolodvor u 13 sati. Polazi se preko Trsta u Milano.

11. kolovoza: dolazak u Milano u 6.50 sati. Tu se razgledava prekrasna milanska katedrala, glasovito groblje, grad i druge znamenitosti. Sve autokarima.

11. kolovoza: odlazak iz Milana u 14.50. Dolazi se preko Genue i Ventimilije u Nicu u 12.54. U Nici se noći.

12. kolovoza: razgledavanje glasovitoga svjetskoga odmarališta Nice i njezinih znamenitosti. Poslije podne u 16.10 odlazak iz Nice preko Marsilje u Lurd. Gospino proštenište.

13., 14., 15. i 16. kolovoza: boravak u Lurdu. Obavljanje zajedničkih pobožnosti u ova 4 dana. Razgledavanje grada, rodne kuće Ber-

nardičine, lurdskih crkvi i špilje Gospine. Dobrovoljni izleti u Biaritz i okolicu Lurda.

16. kolovoza: u 19.10 sati odlazak iz Lurda preko Tuluze, Seta i Taraskona.

17. kolovoza: dolazak u Marsilju u 8.50. Razgledavanje grada, crkve „Naše Gospe Čuvarice" i šetnja gradom. Poslije podne odlazak iz Marsilje u 13.10 sati prema Ventimiliji i Genui. U Genui se noći.

18. kolovoza: razgledavanje svjetski glasovitoga groblja u Genui, a poslije podne u 12.40 odlazak prema Milanu i Padovi. U Padovi se noći.

19. kolovoza: Pobožnost na grobu sv. Antuna u Padovi, a onda odlazak u Veneciju. U 11.01 razgledavanje Venecije, a u 20.57 sati odlazak prema Zagrebu.

20. kolovoza: dolazak u Zagreb na glavni kolodvor u 7.15 sati.

Putnica za ovo putovanje bit će zajednička. Svaki će prijavljeni hodočasnik dobiti samo jednu tiskanicu „Uvjerenje", koje će ispuniti i dati potvrditi kod svoga sreskoga načelnika, a hodočasnici iz Zagreba će donijeti od Prijavnoga ureda potvrdu, da su prijavljeni u Zagrebu i ništa više.

Za državne je činovnike zatraženo posebno dopuštenje, da se smiju priključiti ovomu hodočašću sa zajedničkom putnicom.

Hodočasnici dobivaju 3 puta na dan obilno jesti i $^1/_4$ vina. Spavaju po dva, a najviše po tri u jednoj sobi, ali svaki na svom krevetu u prvorazrednim hotelima. Svi putuju u III. razredu. Prtljaga se prevozi na željezničku stanicu i sa stanice u hotel. Ako bi hotel, u kom se noći, bio nešto dalje od stanice, prevoze se hodočasnici autom ili tramvajem. Isto se tako obavlja razgledavanje pojedinih gradova autima ili tramvajem.

Prijaviti se treba što prije, jer je onda lakše urediti, da sve ide ljepše i točnije. S prijavom valja poslati i kaparu od Din 1.000.—. Četrnaest dana prije odlaska treba poslati preostalu svotu. Oni, koji se kane prijaviti, neka pišu, da dobiju ček za novac.

Onaj prijavljeni hodočasnik, koji otkaže putovanje, dobiva svoj uplaćeni novac natrag uz odbitak troškova za vraćanje, ako je to učinio iz velikog razloga i barem osam dana prije odlaska. Ako je to učinio bez razloga, gubi od uplaćene svote onoliko, koliko je već uistinu za njega potrošeno.

Cijene za putovanje t. j. stan, hranu od Zagreba do Zagreba, razgledavanje gradova autokarima i zajednička putnica iznosi Dinara 3.000.—.

Prijave se primaju najkasnije do 12. srpnja (jula). Upute daje vodstvo za lurdska hodočašća, koje već više godina vodi naša hodočašća u Lurd.

Vodstvo za lurdska hodoščaća
Zagreb, Kaptol 29.

Širite „Našu Gospu Lurdsku"!

Želite li da vam dijete bude ovako zdravo i veselo

dajte mu

Energin

za jačanje krvi - živaca i apetita

„Energin jača krv", jača živce, otvara apetit i pospješuje razvitak djeteta.

Djeci od 5 do 15 godina 3 puta na dan po jednu malu kašiku ukusnog „ENERGINA".

„ENERGIN" dobiva se u svim apotekama u bocama od pola litre za Din 35·—.

Poštom šalje LABORATORIJ „ALGA", SUŠAK.

3 boce Energin Din 110·—, 6 boca Energin Din 220·— i 1 badava,
12 boca Energin Din 440·— i 2 badava.

S. Br. 4787 od 23. marta 1932.